

בטח

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

בטח ונתת לנו יי אלהינו ונתת לנו יי אלהינו

113350 9

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 455

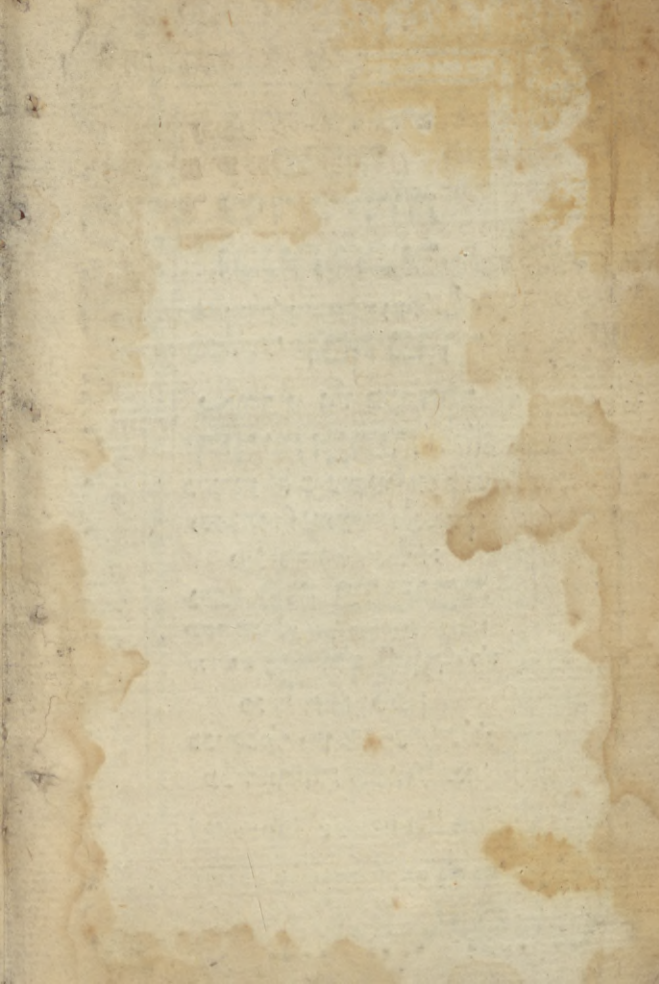
שיר לוי שיר חדש
מזמור
שיר ירדות
ובנית השיר

סאזן חיק' תיקן חיבר וסיד' האוף
במהדר יוסף ברוך
אורבינו נרו בכמהחד
ידידיה זכריה ולה'ה
להודות לק' כי טוב מדיינים בינים
ונשכחות וכמועדים ולנסואין
נעל יצירת האדם ליה :

נדפס פה מנטובה
תחת מחשלת מע' רוחות הדוכנו
הדוכוס קרלו ניוונה ירו'
בנת חיש ל'פ'ק
בבית למר והושע מפרנסה י'נ'
על יד יהודה שמואל בנו

Com licenza de' Superiori

וקוקד הידעו ער דהיא אק' חיים ומלך עולם הטוב
 והמטיב • ברא כל בחכמה
 פרעת וכתבונ' ע'ז היותר טוב כמס'ז כל מעשה בראש'י
 לרעתן נבראו כצ'יונן ובקומתן • ובפרט עשה את
 האדם ישר כי הוא תמלת המחשבה עם היותו סוף
 המעשה ונפח באפיו נשמת חיים שיכיר וידע את קונו
 ויעבדו • ובפרט מן הפרט העם בחד לנחלה לו ישרא
 • ולתו פמבוא' הכל ברבדי החבר באר היטיב • ולא זו
 מחבבן ער סקראס בני' וכל עם חביב כמשאר'זל במדרש
 וברוך הוא וברוך שמו שחלק מכבודו ליראיו בתת לנו
 תורתו תורת אמת אשר כל שוגה בה באהבה יחכם
 כמ'טה ושמרתם ונשיתם כי היא חכמתכם וביפתכם •
 ואומ' ואמרו רק עם חכם ופבון וגו' • ועם כי בעונותינו
 ועונות אבותינו גלינו מאר'צנו ונוטל כנו' מבית חי'ינו
 ברוך ה' אשר לא השבית לנו ג'וא היוסה'ה האוף התורני
 פילוסוף האק'י החכם הבולל שאין גומדין עלינו את
 ההלל סיני ועוקר הרים מ'נא ור'בא מע המחבר בר'ו
 אשר באורו בר' אור אשר זרע לזרקה בחיבורו זה קטן
 הזמות ורב האיכות לזכות בו את הרבים להודיע
 ולהודיע במס'ל ומל'צה כחות הנפש ורב גובריהו על
 הגוף הנגוף ובמה נבמה חובה עלינו לזרז חושנו ולומר
 לבבנו לאהבה וליראה את ה' אק'ינו ולעבדו בלב שלם
 ובנפש חפה ולהודות ולהלל ולשבח ולסאר ולרומם
 לשמו ית' בסיר חדש מוסר השכל מדי יום ביום ולשבת
 סוכה הנולך על י' עקרים ולחג המוכות ולנשואין

באחריו חביב שיר מוצב בתיש והרמז ג'ם ישבו שר'ים צו
חמרו וירדו בכחבת מעשה ה' בי נורא הוא ביצירת
האדם ברמות עולם קטן נכבדות ידובר בנה'ה כתובת
בס' הישר לר'ת ובס'ה והתקוני' כל הקורא בשמו לכבודו
בר' או יצרו' הוא עשהו ויכוננו' ונמנו' הוא זכר' הדרך
על כל אבר ואבר שבו להיותם כלם ברומא עליונה'
הגם שס'ס הם אורות עליונים כמש' הר'ץ מריקאנטי
וכן הוא מוסכם מכל החכמים הראשונים עם האחרונים
ואינון רמ'ץ לקביל פקודין דעשה וכנבד מל'ת מספר
הגודין עיר האקי' דונקא כמש' רזל על ושכנתי בתוכם
כי הדריקי' הם היכל ה'מקון ומקון לשכיבת עזו כאש
עניו כל תחונה מישרי' ישמח הרואה ויגל הקורא'
הללויה כי טוב זמרה אקינו בקול נעים ולויתב' באות
תהלה' . ויען כי מן הפעולות ירעו הכחות . מהרה
שוסו וקחו מוסרו הטוב ואי' כסוף תכסו' ורעו וראו
כי בוהדר יוסף ברוך הוא המסביר מזמור שיר
ידודות ובנות השיר . ועיניכם א' תחום על כספכם
כי קלא אס' מזער הוא תחי' בו נפשכם . ולמחיה שלחהו
אקיס לכניכם . לכן אנשי לבב הביאו אותנו א' בתיכם
ושמיהו בכיסכם או שאהו בחיקכם כי כן יאות לכם
להיותו תמיד בין עיניכם הנאיל וטוב הוא ומשיבותיה
והיב לעמיה בשמו כן תהלתו וכדקי'ן בשמו כי על כן
שם שמות בארץ וכל המוסף יוסף דעת ויראת ה'
עמן שמיא גריקו לו בר'כה עד בלי די זכרו משרזל כי
שמעל השפע על המוכן יחול ג'כ על שאינו מוכן . ומ

פוס ממלל דברקן הגאון הרמ"ע זנוקל בס' בלח
 הרימוץ שלו בנוס' מלת ברוד דאיהו ראש ומקור כל
 ברכות ונחננו בשם ה' אקינו בזכיר ססת הד' מלות
 עולים כמס' סנותיו של אד' הד' הרמוזי' בס' את השמי'
 נחת הארץ . כי הכל צפוי לכניו ית' ובהצטרף למלה
 ה' אותיותיה תעלה למס' ד' מלואי שם ההוי"ה ב'ה . כי
 זה כל האדם לעשות הוימאדים המצטרפים ולהוסיף
 במעשיו הטובים ושירותיו הנעימים לכבודו ותכר' כי
 כח בגבורה של מעלה כמו שהיה עושה דהעה ועד
 שארזל רוכב שמים בעזרד שמלבד שמלת רוכב אינון
 אותיות ברוד רת ה' מלות אינון אותיות בש"ד והסת
 עם המלות עולים כמס' א"ד היא המורה הצריכה סמך
 וסער וביסוס ממעשה התחתונים באופן שעי' יתקיים
 ונות בית תחלק שלל . ססת הד' מלות עולים המס'
 פרמזנו והר"ת אינון אותיו' תשוב להורות שעי' התשוב
 יזיל נפסו מרדת שחת סכך עולה מס' המלה והיא
 עצמה מע' כד' א' וסבת עד ה' אקיד וגו' . ובזכותה יזכה
 שתכון תפלתו כקטרת בסוד זרונות נעשות זכיות
 וכמס' דרזל ע"פ מר ויהללות קציעות כל בגדותיד את
 בגדותיד לא בגדותיד . הנה כי כן רת' תכון תפלתו
 קטרת לפניך עולים כמס' סת' ראש ומקור כל ברכות
 שהיו יסוד ומקור דבריניו אה וכן עולה תענית לרמוז
 שהבעל תשובה צריך לסגף עצמו בתעניות שבהם
 ינתד רתיחת חלבו ורמוז מיצרו הרע . הלא תחזו ססת
 בכונן תפלתו קטרת לפניך אינון אותיות נחת ועולה

תלמוד במספר שנה סתיקון גדול הוא לו להרבות
 בעסק התורה ובפרט ביום התענית כמשול מלבד מש
 דורשי רשומות במלת קטרת שבהתחלף הק' גד' באת
 כ'ם עולה תר"ו והיא שקולה בנגד כל המזנות באופן
 שהכל עולה אל מקום א' גדי בזה הערה למבין גח"ור
 לענייננו שאם תמצאו בו טעו' או שגיאה מצד ההדפסה
 בנחיצה תקנו המעוות בחמלתכם כי ידוע לחכמתכם
 דלפוס חורפא שבסתא ומימלא נפקא ונוסף כי לא
 ניסינו בה כל אה חוברו יחד עומק המושג וקול'
 המשיג וטרדו הזמן מלב' מאי דאמרו קמאי
 שכסם ט"א לבר בלא תבין כד לא ימצא
 הדפסה בלי טעות ולכן יחכה ה'
 לחננכ' ויצו את ברכתו עליכם
 ויחיש גאולתכם עם בנין
 הבית והארזאל ורב
 טוב לבית ישראל
 בני אמן כן
 יהי רצון:

אבן

רוח היא באנוש בעוד בחיים חיותו • לתת
 תקנה לאחריתו • פן עם בהמת השרם
 נחיתו תחת זאליס ושכב ולא יזכר ולא יפקד נשמתו
 לחיי העולם כאשר מומי קדם קדמתו כיוון היוצר
 בכריאתו • ומה יעשה אדם ויחיה במותו רק בהשאיר
 אחריו ברכה וזכר יעשה לדורות מאשר חלק לו אקים
 בבינה • ויורהו ויאמר לו זה השער לה' צדיקים יבא
 בו • לפאר ליוצאם על כל מה שכרא • לכן אני הצעיר
 ווסף ברוך בכמה'חר יד ידיה זכרה מאור בנינו זל •
 בעד אשכנזי נסקפתו חלוני שקופי אטומי במעט קטר רוח
 ממרו' אשר הערה עלי אוק עשני נוט אלי חסד להודות
 לפניו אמרתי זה חלקי מכל עמלי אם אהיה בו ממנו ויק
 הרבים אשר יוטב בעיניהם להודות ולשבח כמוהם
 במוני בדברי אלה לאקי עולם ה' ועל ידיה אזכה כדבר
 פעים זמירות שביקש ואמר אגורה באהלך עולמי • עי'
 זמירותיו ושבחיו ששבח לא ית' • והג' חס לדורות זכר
 לעד לעולם • לא שאטעה במעוט ערכי • ושכלות
 מדרגתי • ועניות סכלי • ואחשוב להיותם כאותם אשר
 רוח ה' דבר בס במלתו על לסונם • אלא אמרתי לעשות
 כאות' אשר נצטוינו והלכת בדרכיו ות' עם רוח ה' הם
 והערך כינו ובינינו לבב'ת וגלוי וידו' לפני כסא כבוד
 ית' כי לא כוננתי להתפאר ולהתגדל אלא לתת גדולה
 ליוצר בראשית • ונפרט בכיר הראשון אשר שמו מורה
 על עניינו להקר' שיר יודדות ועמו בורה ר' שיר הם
 הנטפלים אחריו אשר הם באולי לא יהיו מבוארות א

פקודא נעו. ההקדמות הזריכו להננת הראשון. חכמי
שייטכו בעיניו השאר. אשר חכרתים זה ינתר משלמי
שנה זולתי האחרון. וכמו במד' חזית סוף פ' ראשון
בשחר נער אומ' דבריו זמר. ועתה הסכמותי למרפיתם
נאמנה חן בעיני ה'. שאהיה אני נודעו וזרעו זרעו
אמנדוקי הרבים פכוככו לעולם ועד. אח נם.

ישתבח הבורא ויתפא' היוצר אור המאורות
אור יקרנו לפקוח עיני עורות להבין
כלהורות גדולות וכבודות מהדר כבוד הגדול על ארץ
ושמים כי הפליא חסדו להחיות יושבי הארץ הלזו אשר
בלם פבריו מתי. עם נשמת רוח חיים אשר נפח באפני
בה יעלנו משפל מצבה עד גבהי שמים אם ישמעו ואם
תדלנו לא עליו ות' תלונותיה' כי כבר הכיז להם כלם
זה סינינו יעלנו תחתנו' למעלה נירדנו עליונו' למטה
לחבר את אהל המזיחות להיו' א'. וחנה יתרה נודעת
להם. כי למען יראו ולמען ידעו החכלית המפוא' הזו
נעפעפיהם וייסירו נגדו. נחן את המאורות הגדולים
ברקיע השמי' אשר יום ולילה לא ישבתו מנגד פניהם
להורות להם באצבע אק' את הדרד ילכו בה בתכלית
שויה' כפי המעש' אשר יעשו וכל' מ' הר' יוסף ניקטיליה
בפי מרכבת יחזקא באומרו המאורות הגדולי' באמת
מאורות גדולי' היו להאיר על הארץ להאיר עינינו אננו
תשוכנו בארץ להבין מתוכם סוד כמה סתרו' עליונים
ומיוין בדבריו הביאם בעל ראשו חכמי' פה מ' האהבה

נהשנתי ושמע כל הדברי שאזכיר כי לא מלתי בכח ידי
 עשיתי וכחביתי כי נבונותי לא מדגלית טוב אז היתה
 בידי מדברי חיים אקים קרום הוא גזע יסודים חביר
 הרופאי כמה יהורה בנו של הרב דון יצחק אברבנאל
 בחנו שחבר כלסון לעז הנקרא יאנובי דול אוף היהודים
 בדברי בעל שלשל הקבל בו נראה גדול התפלספות
 כי מכתלי דבריו נוכח שהיה בקי בלמודיות טבעיות
 נאקיות ובכל זאת לא נטה לבו לשום דעת של סופי
 אשר לא מבני ישראל הכל הרבה נבחינו והפזיר והכרית
 לקיים כל הפנות האקיות והעיקריות כמו חמונת
 החידוש והידועה וההשגח ונולח בכל חוקי כאשר
 עיני הרואה תחונה מישרי והנח נשא מסלנו מרובמת
 השמש והירח א היוצר וא מבחר היוצר בר הנשמת
 אדם ראיתיהו נישמח לבי על יופי המשל והנמשל
 חסקתיהו ואנהב אשר על כן שמתיהו תמונ' אנגד עיני
 בשיר מזמו שיר ידירות שקול במסקל הבקשו הידועו
 לקי א תביטני בדינו וה' אך כך בטח לנבי ועלרם כי
 יתמס וליל מזכרה פניתי עליו ויהי כפי כרוב למחוק
 נאחם חמנתיהו חזקתיהו מדרזל אשר מצאחיים לבער
 ממסכימי א הכונן יאמנ' הוא זל דקדק לבחור איזה פרטי
 אשר לא חסתי להזכירם זולתי העקריו מהם כי יופמע
 חכם ניוסף לקח גם במקומו מה הוספתי מעט מאשר
 ראיתיו טוב ונאות א הדרוש הנכבד ועיני נשאנות א ה
 נבחי ירחנו בשלחות בדעת נורחות ימינו חביר נאם
 שיעיר יוסף כרוך בכמה מד ידיו זכרו מאורבניו זל

אָקִי

אָרֹדךְ וְכוּ׳ הִנֵּה הַהוֹרָאָה וְהַשְׂבָּח וְאֹתוֹ אֵיךְ
 יִתְכַר׳ עַל כָּל תְּגִמּוּלוֹהִי עַל הַנֶּפֶשׁ הַאֲנוּשִׁית
 כַּמְאֹד הַמְשׁוֹרֵר אָרֹדךְ עַל כִּי נִוְרָאוֹת נִפְלְאוֹתֵי טַעַם
 הַיּוֹת כִּי נִפְלְאוֹת מֵעֵשֶׂר כָּלֵס בַּחֲכָמָה עֲשִׂית׳ אֲמַנֵּם

אָקִי

אָרֹדךְ לַעֲד בְּמִזְפֵּי׳
 וְגַם כִּי הִגֵּנִי הִדַּל בְּאַלְפֵי׳
 בְּךָ אֶבְטַח וְחִפְתָּה אֶת שַׁפְתֵּי׳
 וְתִשְׁלַח עֲזָרְךָ מֵעֹז לִיעֲפִי׳
 גְדוּלִים חִקְקִי לִבִּי בְּנַפְשִׁי׳
 וְאֹזֵר יִרְדֵּךְ עַל יְרֵאָה צְנוּפֵי׳
 דְרָכֶיךָ יִי בָּה אֲזַמֵּר׳

גְדוּלִים חִקְקִי לִבִּי
 לִבִּי וְכוּ׳ וְהַכּוֹנֵן
 כִּי רַבּוֹת מַחֲשַׁבּוֹ
 כָּלֵס אִישׁ בְּעֲנִיּוֹן
 טַבַּע וְעַמּוֹ הַנֶּפֶשׁ

וּבְעֲנִיּוֹן אֲנִי נֶחֱמָה הַזּוֹרַח עֲלֵיהֶ מֵאֲתָנִי יִתְבַּח כְּמוֹ
 שִׁיתְבָּאֵר שׁוֹהֵג צַדִּיק וְעֹטֶרֶת תְּפִאֶרֶת אֵיךְ וְאֵל הָאָדָם
 אֲשֶׁר הוּא שׁוֹכֵנֵת בְּקִרְבּוֹ וְיִשְׁוֹר שְׂבָמֶלֶת צַדִּיק תִּתְבָּאֵר
 לְכַנּוֹת הַמִּדְבָּר אֲנִי לְתוֹסֶפֶת כִּיֹּד לְהוֹסִיבִי מִקִּימֵי חוֹצְבֵי
 וְזוֹלָתָם כִּי כִן מִנְהַגָּה בְּמִלּוֹת וּכְשִׁמוֹת וּבְפַעְלֵי׳ וְכִן
 הוּא לְפַעְמִים תַּחַת הָאֵל כִּמְשׁ כָּל זֶה רִאשׁוֹנֵי בְּסִימָנוֹת׳
 וְעַל אֵה הַדְּרָכִים יִסְוֶרְטוּ כִּמָּה יוֹרֵד שְׂבָאוֹ בַּחֲרוֹזֵי הָאֵל
 שֶׁהוֹצֵרְתִי לָהֶם לְקוֹצֵר הַלֶּמֶן בַּחֲרוֹזֵי זֶה וְלִמְעוֹט

בְּקִיאוֹתֵי

פקיאותי בן ונודע כי כזאת וכזאת יסבלו בעלי הסיד
 וידעהי אקו כו וכו כדבר המליץ כסם הנפס המסכלת
 ודעת כי למחיה שלחני אקיס ליוסבי הארץ וכו לא כו
 פוונה החבמה להמיתני אבל להחיותם אה לא וכו ער
 אומ עוד יעטרני

רצון וכו הק עוד
 היום וכולי ונאל
 מה שיבא בסמוך
 חבלים יפלו לה
 וכו ורועה וכו
 הוא ענין אור
 הסיוע האקו ה
 הסופ עליה כמו
 שית וקס דברו
 המלי' סס באומר
 נאף כי שמו אנתו
 כנור שפעת חני
 רנאה שפע שבע
 רצון וכו טמונה
 וכו כמאזל פ' ק
 דברכו מה ק' ה
 רנאה ואינו נרחה

וידעהי אלקים כי שלדהה
 למהית שוכני עפר ובפי
 ורועה לבקרים תהיה אל
 כאור יהל מנהל לה בנשפי
 חבלים יפלו לה בנעימים
 כתוקים מדבש נזפת וצופי
 שמונה גם צפונה היא לעיני
 כמו אחריו אל בסופי
 יגרה עמד אלי יעידון
 מאורי אור ברקיע כקופי
 פבוד בלכותה נרבה בחמה
 מסויכה לירח שזופי

וכו מה ה' יוסב בחדרי חדרים וכו ועכו
 נקרה עמד וכו ר'ל כבודה ועיד מדרגתה עמוניתבר
 ועדנו נוכח אנתו סני המאורות בבוד מלכנו ער

וכו' לך נפסי וכו' הניח תחלה דמיון כבודו יתב' שהוא
אות כנסת שלו א החמה המסויימה בהקיע' ודמיון
הנפש חנלו כענין הירח ששזפתהו השמש ופעמי הוה
רודף אחרי השמש ופעמים ברח ממנו וע' החור
לך נפשי בירח מרה
יפה קן נעי נזרח
הוא שם ומעתה

נמשך לבאר האותות המשל א הנמשל מכמה בחיות
והנה משל השמש אינ' הוא מכוון בכתוב כי שמש
ומן ה' אף' אנוס גם רוגמת הירח א הנפש לא רחוק
הוא ולא נספן מענין חול סדרו בסבת פ' שול' גם
בפסיקתא הוכח בילקוט קהלת פ' ער אשר לא תחסד
השמש וגו' אמר והירח זו נשמה ועס דברינו אה יוכנו
אמריה זל כי נעמו ומה גם שיהי' זה מאד בכל הנפש
לכית יעקב אשר כל זרעו בכלל המשל בירח יכון עול'
כמאמזל בפ' החדש הזה לכם וכמו שהפליג בזה בעל
מעק' ש' לו ועל אחת כמה וכמה לחכמי האמת ורדעי
סוד דרך מעבר הנפשו בסכינת עוזו ית' והיא נרמזת
בלבנה ונקראת על שמה כמבוא' בזוה' פ' וישב דף קפ"א
וכפ' ויחי דף דל' ור"ל גם בפ' תזריע בפ' ארס כ"היה
וכמקומו אין מספרו חני בענין לא ידעתו חכמי ודעת
קדושי ולא חובל להבנ' כבודו וכבודו ממנו ודו למבין
ל' הכין ולהשכיל אמתת המשל הקדמוני הזה כי רוחה
דבר כו ומלתו שם אותו על לשון הנביאים והחכמים
ע' שכלן ימות לבאר היטב התיחסותו א הנמשל

והוא מה שהתחיל בו עתה • מאד נאות וכו' כסמך
פעלם אי בשקפיו • הם דברי המורה פ' ל"ב ח"ה שהנה
יקרה בהסגנו השכלי דבר ידמה למה שיקרה להסגנות
החושיות • והוא שכמו שהמפליג לעיין בדבריו המאזיני

מאד נאות היות אחר לעיני • ונדברים הדקים
שאין ככחו ל • להשיג' יחלם כח
צניות אור מציאותך בעולה • ראותו ולא יראה
ועצמותך מבוסדה משעיפוי • חסילו מה שהיה
ככחו להשיגו • ק

קוד' הפלגת ההכטה וההטרחה • כך המסתדל כהסג
למעלה מאסגתו יכבה חור שכלו ולא יבין אפי' מה
שהיה דרבו להבינו • נגידת חור וכו' הוא ענין פרסום
מציאותו ית' מצד נובה אור הנמצאות המושפעות מינו
אבל לא מצד עצמותו • והוא סגורו לרעת קצת בתהוה
הברכות כלסוק נבלה ונסתר • והמורה שם פ' ל"ז ולא
ביאר על זה פ' ראית חת אחודיו וגו' • ומה נאות בזה
הדוגמא א' השמש שנסוג את החור הצמחך ממנו •
ואמתת עצמותו לא יושג • כי כחם המורה שם פ' נח
הגדרם השממי נראה שכלנו מהשיג מהותו לא על ד
השליכה • שאינו לא קל ולא כבד וכיוצא • ומה שהזל
שמי' אש נמו' וכן אמרו שהחמה של אש בורא' אין כוונת'
שהיו כחם ונוים היסודיים • לא עצמו' יתד דקים מהו
אשר עי' לא שזפס בחופן פי' נרע כלכד שהשמש הוא
ענס נמצא מקוד' ומונח החור • כמו שנרע היותו יתב'

הנמצא ומשפיע אור הנמצא יואתו סגב כד' מהם נוכחי
 בשם אור וכל עולם האצילות כלבד אצל חכמי האמת
 כנודע לא גם עולם המלאכים כמ' בעקי ש' ב' ועוד
 יבאו רברים בענין האור יראו עיניך וישמח לבך יתקן
 סגולת הפעולה בהפכים . אה רברי המליון
 כמו שמש אשר יפ' שיר ויקפ' נאל' נדע קיותר
 עלוליה אהוים בך כמו אור מכל עמל ה
 אלו באור ושל הבהת ברצפיו . הקסתכלנות וכו'
 ואר' יעלם מ

מציאותך עם גורל פירסום פלאי מעשך וכו' .
 סגולת מפעלך וכו' זהו מכונן כי רבני הפעולות
 הנמשכות מאתנו ית' לא יורו על שום שפני והתחלפות
 בו חלילה . כי הוא א' פשוט באמת כמ' ש' ס' המורה פ'
 כ' וכו' . והתחלפות בדין ורחמים וכיוצא הנמשכים
 מוכנו הוא לשי' התחלפות הכנת המקבלים . בענין
 השמש שיפסיד השעה ויקפ' המלח וכיוצא .
 עלוליה אחוזי' כך וכו' ואין זה כלבד בעולם האצילות
 שהשפירות הם באור הקשור בעצם השמ' כמו שהמשיל
 זה החי'ט כפי' לש' מערכת החל'קת לשכת השמות
 בתחילתו . והפליג בשכחו גם מהבחינות הנ'ל . וכך
 הם כשל הבהת הקו'ה כבחלת . אבל כך הוא גם ענין
 כל הנמצאי' כולם בשמים ממעל ועל הארץ מתחת כמ' ש'
 בעל רח' תחלת ש' היראה בשם רש'נו עלה כי שם ה'
 הוא חיות פנימי המתפשט בכל העולמות . ושכל
 הנמצאים

הנמצאים הם כדמות האילן שאינו חי לא משרשיו
 והדבר מנואר בכתוב אתה עשית את השמי שמי השמי
 וכל נבאם הארץ וגו' ואתה מחיה את כולם ואמר אשר
 צידו נפס כל חי וגו' אם ישם איו לבו רוחו ונשמתו
 פאר זך לעין שבלי בשמש וגומר פאר
 לעין נשמי לכל מביט וצופי זיווד וגומר ענין
 זה ביארנו היטב

הממשל המשל הזה מהשמש והירח שם בחבורו הזכר
 והוא כי כמו שפועל הראייה הגשמית לאתהיה מכלי
 אור השמש או האש או זולתו מהמקבלים מן השמש
 שיאיר את העין המביט והנושא המוכט והאמצעי
 אחיה סיהיה חזיר או תים או גוף אחר ספריו כך
 הראייה השכלית בהשגת הענינים הכוללים והכלתי
 גשמיים אח שתהיה מכלי שפע אור השכל האקי הורח
 הוא להאיר העין השכלי ולא זו בלבד לא גם המינים
 והנורות אשר בדמיון (שהם כמו אמצעי שהכח השכלי
 מקבל מהם עזר להשגות השכליות) הם כמו כן יאירו
 מהמינים הנמצאים אשר בשכל האקי שהם הרונגמות
 והחזי מכל הנמצאות העומדים בשכל האקי בדרך
 שערורי המינים שהם רונגמות וחזי הדברי המלאכותיים
 בשכל החומק באופן כי העין השכלי והנושא וגם
 הומוני לשועל ההשכלה כול יאיר אותם השכל האקי
 פעני המינים הנמצאים צראה לי כי קרוב הוא חזל חכמי
 האמונה בעל דח' בה' היראה שט כתב בשם התיקוני
 ששכינה מטעירי כל הדיוקנאות ונרא' ד' או רונקא

דיוקנאות

דיוקנאות הארס שזכה שם בפי' אל' גם דיוקנאות כל
הנמצאות: מכל דיוקנא דבר גם הוא דיוקנא עילאה:
מדיוקא נמי קרא: רידן בגוים מלא גויות: דמניה
אייתי רחיה על מלאכה שהיא הסכינה: דכל דיוקנא
מהחוקן ביה דמלת גויות לפי הכוונ' כירושו פנימיות
נתון: מלשון מן גו יגורסו: ור' מלא גויות מלא
פני מיות ותוכיות כל הנמצאים: וקוא החיות הפנימיות
הא' ד' שבהם ככל: והוא הנענויה בשכינת ענו' ית' כנז'
פבעל המשל הזה ביאר על זה בספרו הגל פ' ו' והיה
אכלו אמוץ וגו' כי הזורה שהיא חמדתו ית' היתה כלי
אומנותו בכריח' העול' (כמאמזל ריש ב'ר): והאומנות
הוא הנזיר המושכל מן המלאכה בשכל האומן: ונחזור
ל' ב' ננו בחור האקי הזרח בפועל ההשכלה: באופן
סידמה הוא ית' ב' בזה א' השמש ככל: ובפרט בהסגות
האקיות: שבו שחין הנחנו יכולים לראות את השמש
בעינינו הנשמית' אל' עי' השמש עצמו שישלח אורו איהם
כי עי' אור השמש: השמש הוא נראה: וזולת זה הוא
פניני כד מה שנסתבנו ית' הוא עי' אורו המחיר עינו
שכלנו והוא באמת כוונת המשורר באמ' באורך נראה
אור: ואמ' שלח אורך ואמ' ד' המה ינחוני יביאוני וגו'
(ועיין ברכי' האבר' כנ' לו ז' סוף פ' פקודי): והנה
בכבוד הגל' ב' באר איד האור השכלי הוא אור ונתר
שם ויג' ד' אצתי מאור השמש: ועוד שם אור השמש
איננו נוף: ולא הפעלות: ואיכות גשמי: או מטיב
משגי' הגשם: אל' הוא כלכד על מהחור השכל: או

זוהר שלו בגוף היותר נכבד שבגופים . עוד אומרת
פאר זיווד וכו' יכלול ענין יפה אף נעים . ביארנו
המחבר הנז' . והוא שהאור הוא מקור וסבת כל היופי
אשר בעולם השפל . כיהגוונים והמראים הם נאים
ויפים . והאור הוא המופתה כל בעל מראה וגוון
ול להיות השמש אבא האורות היפים . בדין הוא שיהיה
ראש א היופי הגשמי . וזוה ביאר איך היופי והנוי
בגופים הוא מצד הצורה ולא מצד החומר . כי האור
איננו איכות ומקרה גשמי כנזכ' אבל הוא צורה רוחנית
במים נאצלת מהאור השכלי האקי . ובשאר הכוכבים
הוא גב צורה אבל הוא נמשך מאור השמש . ועוד הוא
באצל ממונו בדרך יותר גשמי להיות כמו צורה באש .
ובגופי המאירי אשר בעולם השפל הזה והענין ארוך
מאד . ומה שיאות לכוונתנו הוא מה שאמר שם כי כמו
שכל עצמות האורות והגוונים שבמציאות הם נמשכים
מהשמש . ואינם הם תלויים בו באחדות ולא ברבוי
נפרד . ולכן כשהוא מתחקה בעננים הלחים הנכחיים
איו . הוא יוליד את הקשת שהוא מורכב מגווני רבים
מתחלפים . ומרובקי באופן שא"ל להשיג לא את כלם
יחד . וכן בהיות השמש נראה לעין האדם הוא יוליד
בבת עין רבוי של גוונים ואורות מתחלפים באחור יחד
באופן שאנו מרגישים הרבוי עם האחדות . וכך עושה
כל מיץ מהאור הנמשך ממונו כשהוא מתחקה בגופים
הספיריים כמו אגור זמים . וזה מכני שהגוף הספירי
הזך . איננו כל רחוק מפשיטות השמש . ולכן הוא יכול

לקבלו באחרות - אמנם שאר הגופי' לעביו' ולמקשות
הם רחוקים מאד מהפשיטות השמשי ואינם יכולים
לקבל אורו גיפיו לא בפירור וקבדל זה אחד וזה אחד
ומיני היופי השמשי ולא כולם יחד - וא"כ היופי השמשי
הפשוט הוא כולל בעצמו באחרות כל מיני האור והיופי
ואין ספק שהאחרות מוסקי ומרבה כל יופי גשלות
שהרי בראה בפרצוף א' יופי הפנים - והידיים - והרגלי'
ושאר החלקים כל א' בפני עצמו - ובהתאחדם יחד כל
א' עוזר את האחר ומוסקי ביפיו וביופי הפרצוף בכלל
עם שהוא אחרו' גשמי בלתי שלם - וכ"כ בהיותו אחרות
רוחני שלם - שאז יופי כל החלקי' יחד הוא במצא ועומד
בכל א' מהם והיופי של כל אח' מהם עומד בכללז בלי
שום חלוק ופרור - ועתה כמו כן היופי האקי מתכשט
בכל הנמצאים עליונים ותחתונים כמו שהעיד ראש
החכמים את הכל עשה יפה בעתו וגומר עקם דברי
תורתנו וירא אקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד -
וטוב ר"ל יפה - שלזה אמר לשון ראוב - בילעולם
הטובות הנראה (לעין הגשמי או לעין הרוחני) הוא
יופי - והנה רוגמות כל אה הנמצאים היפי' הם בשכל
האקי ככל ומתאחדים ברוגמא אחת פשוטה פשיטות
במור (ע"ן בכוזרי מאמר ד' סי' ג' אצל אומרנו גרבו
המדות והעצם או כדברי המפרש שם וכך בסו' ה' וט"ו
חולתם) כהתאחד כל האורות בשמש - ובהתאחד
חלקי הנורה המלאכותית בשכל האומן - כי כן
הנציאות בכללז באים אחד - במ"ס המורה ח"א פ' ע"ב

ושם הוא כללות היופי הנפלא והמעולה אשר אף
 ערוך אינו כמו שבכל א' מחלקי המציאות נאמ' כי טוב
 ובכללנו נאמר טוב מאד . ולזה אמר המלך החושק אינו
 יתברך הנך יפה דודו אף נעים . וזולת זה מאמרים
 המתייחסים א' הכוונה שנתבארנו בחבור הנז' . וגם אני
 שפתי לא אכלא מלומר שלזה כווננו חכמי האמת בס'
 הזוהר פ' א' תפנו א' האילים באמ' על ד' ה' ע"ה שביארנו
 שם על השכינה שבה כלול' כל הדיוקנאות והדוגמות
 כנזכר . ושפירו דהאי דוד נהיר לעלמין כלהו וכול'
 וחביבותא רקב' לקבליה וכו' . וכיארנו על זה פ' השבי
 עיניד מנודי וגו' וכן נתבאר פ' יוחי דף רכ"ו שאמר על
 עיר ציון . ותמן שריא שכינתא דהיא שפירו דכולא
 נחזו דכולא . וכן יתבאר עליה פ' כולך יפה רעיתי
 וזולתו . ונשוב לבוונתנו ונאמר עוד כי כמו שהשמש
 מצויר ומחקה אורו ויופיו בגופים המקשיים בפירור
 ובספיריים באחרות כנז' כך הא' ית' משפיע אור ויופי
 הדוגמא שלו בחלקי הגשמיים שבעולם בפירור . קצת
 לזה וקצת לזה . ומשפ' אותו באחרות . בסכלי הנכראו
 אנושיוס . שממיוס . ומלאכיוס . כל א' כפי הכשר בית
 קבול השגתו חותו ית' ועל כל אה אמר . פאר זיווד .
 ר"ל יופי האור שלך הוא מושג לעין סכלי . בצד ואופן
 שאנכי הדואה בו כל יופי שבעולם . כמו שעין גשמי
 בהיותו מביט וצופה בשמש . רואה בו כל מיני אור
 ויופי . וכן עוד יופיו זה ית' הוא מתחקה בעין סכלי
 באחרות ופטיטו כחקו אור השמש בעין הגשמי הנופה

בני להיות הכת עין גסס ספירויזד וכהיר צבי
תפארתך וכו' מפני שהרבה בדוגמות ומסלים התנצל
נאמ' כי האמת הוא שגבהו דרכיו ות' מדרכי כל המסל'
והדוגמות שאפשר להעלו' כדעתנו ועל לשוננו והכל
צבי תפארתך עליון להגיון
ובל דמיון אשר עלה עלי פי
קדושי אורך נפשי מקווה
בני ארס

קדושי וכו' עתה
התחיל לבאר ד
דוגמת הנשם אל
הירח ש אין לו
אור מעצמו אלא
הוא מקנה ומצפה
לאו השמש שיאיר

אותנו רשמיה וכו' ר'ל הרברים והענייני המשיגים
אותה הם חקיקים ורשומים בירח כחסרון ונתוספת
אורו כמו שכתבאר והולך באומרו שני פניו וכו' ר'ל
שני חלקי הירח שנקראו פנים כאזל פני יהושע כפני
לכנה האחר עליון והוא אותו שכלפי מעלה כלפי
גלגל השמש ושאר הגלגלים שעליו שהחלק ההוא אין
אנו יכולים לראותו לעולם גם בעת שהוא מאיר
והשני תחתון והוא אותו החלק שכלפי הארץ המביט
אליו תמיד ואנו רואים אותו בהיותו מאיר כלו או
קצתו וכן עוד הירח הוא מורכב מאור השמש האחרון
והקיים

והקיים • ומאופל הארץ המתחלף ומסתנה • כנראה
מהכתמים השחורים הנמצאים בו גם בהיותו במלוחו
ויותר בתחילת דקות הלבנה ובתכליתו שהוא בראש
החדש ובסופו • שאז יראה הרואה בעין יפה דק וחרוף
מלא בגוף הירח שחור מאד • (כאשר ראיתיו הני פעמי
דכות) גם אור הירח עצמו להיותו חלוש בזוהר •

הוא אמצעי בין בהירות אור השמש • והאופל הארצי •
וכן הירח עצמו הוא מורכב תמיד מאור וחושך כי
לעולם (זולת כשעת לקותו) הוא חנו מאור מאור
השמש • וחנו חסוד ואפל • וינה כמו כן הנפש היא
טבע מורכב נושכל רוחני אקי • ומטבע גשמי • כי
לכן יש למדרגה ממנה אהבה ונטויה אל הגוף כמ״ס
בזוהר פ׳ ויחידך רמ״ה על פ׳ עזה כמות אהבה תקיפו
דרחימו דכנסת ישראל לגבי קב״ה • כתקיפו דמותא
בשעתא דנעי רוחא להתפרשא מן גופא וכולי •

נעור שססוף דף רוח • ארו כל טבעה יומין נשמתא
אזלא מביתו לקבריה • ומקבריה לכיתיה ואתאבלת
עליו דגופא דכתיב אך נשרו עליו וכאב ונפשו
עליו חאבל • ובסוף שבת אמרו כל יב חדש הגוף
קיים ונשמה עולה ויורדת וכולי בלוסן שהיא מורכבת
מטבע האחרות האחדות וקיום השכלי האלקי •

ומהתחלפות והגבוי הגשמי • שלכן איננה קיימת
חמיד במצב אחד כמו שיתבאר בהמוד • והיא
אמצעית בין השכל האלקי והגוף • גמו במקום
הירח ג׳ הוא אמצעי מוחת הגשם וממעל לארץ •

חמורתו כסור אורו וכו'. נודע שגוף הירח הוא כדורי
נחציו מאיר תמיד כנזכ' אלא של היותו נחלק לב' חצאים
עליון ותחתון כנז' ומזל קבוע וגלגל חוזר כמו שהוא
מוסכם מחול' לכן אור השמש מתגלגל עליו מחלק א'
חמורתו כסור אורו וישו בו - חלק ר"ל מהעליון
כסור או שוב לך נפשי בחלפי לתחתון בסינוב
באופן שנזכיר -

והנה זה הוא כסור או שוב לך נפשי בחלפי - ר"ל שכן
הנפש תשתמש באור שכלה לפעמים בדבריו הגשמיים
להתעסק בקיום הגוף עם כחות ההזנה - וגם כדרי
להכיר הדברים החזוני' ההכרחי' א' החי' - או א' העיון
וההשכלה עי' כח ופעולות החושים - ולפעמים היא
מתקבצת בעצמה ומתאחדת בכחותיה להקשר עם
השכל הנבדל האקי בהשגת המושכלות - וגם משם
היא חוזרת אח' א' הגשמיים - ועוד אחרי כן חוזרת
א' המושכלות כפי צורך נטיותיה - ולכן אפלטון היה
קורא את הנפש בשם מספר המניע את עצמו - ר"ל
שאיננה טבע מתדמה אחריו כמו השכל הפשוט הנבדל
אלא מספר של טבעי' שהיא מתנועעת מזה לזה תמיד
ואמר כי תנועתה סבוכית ותדירה - ואין הכוונה
תנועה מקומית אלא רוחנית עי' פעולותיה שהיא
מתנועעת מעצמה בעצמה - ר"ל מטבעה
השכלי - אטבעה הגשמי - ואח' א' השכלי -
וכן תמיד חוזרת חלילה בסבוב
כמו שיתחיל לבאר באומרו -

חדי. זיוו וכו' זהו בשעת המולד שהוא רבוק הלכנה עם
 השמש בהיותם מקובצים במקום א' בגלגל היהם זה
 תחת זה שאז השמש נותן האור אל כל החלק העליון
 פוקירח. והתחתון שפונה אינו הוא נסחר כולו אפל.
 יהי זיוו לצד עליון בקרבו. וזא נאז ימס ל
 אלו עמשואו יבש לאפי. לאפי. רל ואמיו
 וכן נבשיו לך שבשיו בקרבה. ויאפול. מלסוק
 יהי שבלי ברוב חיליו והקפו. וימס חוסך.
 סעיק גופו אזי אפל וטפל. הפונה אלינו וזה
 כבו עיק ויגע ודרפי. נמסך בשני ימים
 כד שעות בסוף

החדש. וכד שעות בתחילתו שאין הלכנה נראית לנו.
 כי עם היות ששעת הדבוק אינו אלא כהרף עין ממ אין
 כח העין שולט על האור המתפשט אז על פניה של
 מטה עד שתרחק מן החמה קרוב לז' מעלנו ממעלות
 הגלגל שהם ט"ס. ונמלהך זה הוא מתעכב כמו כד
 שעות. וכן נפשו וכו' בהתעסקה במושכלות שאז הוא
 מתקרבת אליו. אז תקבל כל האור האקי בחלקה
 העליון הטלוי. והוא אז בכחו ונגבורתו. וע' כד הוא
 מתאחדת עמו ית'. כעיקר גופי קרא א הגוף בעיקר.

כי האדם עץ השדה. ונפרט בתמונת גופו כמ' הגאון
 מוסקאטו בס' נפונות יהוד הדרוש טו. ואמ' כי אז הוא
 אפל וטפל וכולו כי הדבוק האקי הוא הוא סבה
 שהשמש תעזוב הדברים הגשמי' וההשקפה בהם. פי

היא חסוכה בהם בחלקה התחתון שכלפי הגוף .
 להיות מתעסק' אז בכל כחה להבין ולהשכיל ולהתענג
 ואין עסקי הגוף מונגהים ונעשים כהוגן . כמו שספרנו
 בגמ' רפ' כיצד מעברין מעניינו של ר' לעזר בן פדת
פְּעָמִים נַעֲזֹב עַל כִּי לְהַלְקִי . שהיה יושב בשוק
וַיִּתְעַלֶּה נַפְשִׁי בְּעוֹפְפִי . התחתון של
 צפורי . וסרינו . מוטל בשוק ה
בַּחַת נַפְשִׁי אֵלַי שְׂבָלִי כְּחֻקִּי . העליון . ועז' נאמ'
וְאֵל גּוֹפִי בְּפִי סִפְקִי וְטָרְפִי . באהבתה תסגה
 תמיד . וכיוצא בזה ספרנו בירוש' דפר' אין עומדין . על
 ר' ל ועל ר' יודן בר' ישמעאל וכן על ר"ח בן רוסא בשעת
 תפלתו . פְּעָמִים נַעֲזֹב וכו' אין הכוונ' עתה על עזיבה
 מוחלטת כמיתה . אלא עזיבה לפי שעה לשלמות הדבוק
 באק' כענין הנביאוי' בשעת נבואתם כמ' רמב"ם זל בפ"ז
 מהל' יסורי תורה . וכעת שתנוח עליו הרוח תתעורר
 בפשו במעלת המלאכי' וכו' . ואמ' אח"כ כל הנביאוי' יראוי'
 ונכהלים ומתמוגגים וכו' . ודניא אמ' ולא נשאר בי כח
 גגו' . והנה מה שאירע לרב יוסף בר' רד"ב בפ' אג
 עוכרו' דאחלש ואתנגיד ופרטוי' גווע ופרחה נשמתו)
 ואז ראה מעניונו העולם העליון . וכן ר"א בן פדת בפ'
 ש' תעניות דחלש לביה ונייס וחזא שכינה . יש לחשוב
 שהיה זה להם לחזק התכונות מחשבתם והתאמרה
 באקות בעת ההי' שהיה להם חלוש ובלתי טרוד בעסקי
 מעול' והיה נשאר כיסין וכמת לפי שעה . בתת נפשי

וכו' הנה כדו שלא יתבטל החלק הגשמי לגמרי בהכרח
תפרד הנפש מחוזה רבוקה עם השכל האקי בנתינתה
האור מעט מעט א החלק התחתון להשגיח בצרכים
הגשמיים עד שתגיל להיות חזיה לה' וחזיה לגוף ויתכן
רבוזה היא בירח ברובע

אשר ישבע שני פניו בשופי
ועת תרבה להתהבא לע בלי
ותאיר אך אלי גשמי וערפי
בירח בניגודו אז היא

גם בעסקו בצרכי
אשר הודו לעד ארצו ותרפי

דבק באקו ואז הנפש רבוזה היא וכו' כי כן הירח
אחרי הקבוצה וקרבוק השמשי הוא הולך ונפרד ומתרחק
מומנו לפאת מזרח ואור השמש הולך ופושט על כניו
התחתונים כפי המרחק קו לקו קו לקו זעיר פס זעיר
פס וכפי השיעור שיאיר החלק התחתון בד' יחסר
מהעליון עד כי ברביע החדש הוא רחוק מן השמש ב'
מזלות והס' מעלות שהס' רביע האזור והז' האור
בחלק בשנה חזיו למעלה וחזיו למטה ויער תרבה
וכו' שתסיר הנפש מחכמתה ותפרד בהחלט מהדברי'
האקיו וחשתמש בכל אור שכלה להנהגת הגוף בלכד
ולעסקיו הזמני' כלה מלאה בכלי וערממיות ומנהגים
גשמיים ערוונה מעיון ומסוללת מחכמה המתית

בירח בניגודו אזי היא וכו' ר' ל' שהאור נעתק כל א
החלק

החלק התחתון שכלפי הארץ. מקום התודף השמות
השכל ונכזה ולצר מעלה איך לה אור כלל. והאצטגניני
אומרים שאז הירח הוא במבט של שנה. גמורה עם
השמש. כי הוא נכחי ומנגד איך בהפך מהדבוק המור ה
אהבה ביניה. וכן הנפש בהשתמשה בכל אורה ושכלה
בגשמיות. הרי היא נכחיות של שנה עם השכל
האקי. אמנם אחר זה הנפש. כמו הירח תמשוך האור
מהחלק של מטה ותחזירנו א העליון האקי מעט מעט
עד שתחזור בשוני לאחוז כזה וכזה. ואח"כ א הדבוק
האקי השלם כבר אשופה עם חסך גמור א הגוף וכן
תמיד זה אחר זה ישתנה אור השכל בנפש. וכן החסך
הנכחי מחלק א חלק בסיבוב. כמו אור השמש בירח.
וכן כך וכך פעמי' וגבר כחה במשכלות. ופעמים
בגשמיות. כמו הירח ג' שפעם יהיה רוב אורו לצד
מעל' ופעם לצד מטה. כמנוח' לכל משכיל מעט בחכמת
הבדור. ואיך צורך להאריך. ועל הסבוב הנפשי הזה
פתב הרב המורה בתחילת פתיחתו שאינו כמו שיברק
עליו הברק פעם אחר פעם. והוא כליל חזק החושך.
יעניין שם. ואמנם אופן השתנות אור הירח כמו
שכתבנו מלבד שנתבאר בספרים המיוחדים על ככה.
עוד תראנו בדברי המפרש לרמב"ם ז"ל. בפ"א מהל'
קדוש החדש. גם בדברי הרזה בעל המאור סוף פ"ק
וד"ה בני אור אותם ההלכות החמורות בסוד העבור
בא"י ודע שאין ללבנה אנו מעצמה וכו'. עד אנו ועל הסדר
הזה מאורת חלילה. ויען כי לאדם מערכו לכ לבנות

אחרי הספקות - ולחרת רוב ירא אנכי אותנו פן יבא
להשחית יופי המשל הזה ותיקונו באומר' חיד יתכן
שניגוד היר' שאז דיסקאם שלו מלא יורה על הכל וענין
דע - והקבוצ' או המולד שאז נוגה הירח לא יהיה לנו
ירמוז על מתת לקי' ושפע טובה - והלא דעת חזל יורה
ההפך כי שסון ושמש ומצא במלוי הירח והראי' ממלכות
בית ישראל שנמשל אליו כמ'ס במדרש החדש הזה לכם
בזמן שלמה שהיה דור הט' בחצי החדש היו ישראל
ניהורה יושבים לבטח ואח'כ נר' לר'לה מלכותם עד סוף
חסרון הירח - ואז ואת עיני דקיהו עור - ושמוע
שמענו חכמי הזוהר מסכימי' מאד לזה בפ' יוחי דף רכ"ג
ועוד שם דף רל"ז אמר כי הצדיקי' שיש להם יסודין הנא
מפני שנולדו בחסרון הלבנה - הנה על הדברים הללו
וכיוצא בהם למען לא יעתק ציור המשל הזה ממקומו
ארברה וירוח לי - אפתח שפתי ואענה הנלע'ד לאמר
כי בכל זאת לא יפול ארצה דבר מכל מה שאמרנו -
כי הנה הם זל' אמת ודבריהם אמת שמלוי הירח כלפי
מטה מורה על שפע טובה - אמנם הכוונה על הטובות
הגשמיות - כמו שהיה ענין מלכות שלמה - ולכן לא
התמיד הדבר כמנהג כל דברי העה'ז הקווים ונפסדים
וכן יסורי הצדיקים שנולדו בחסרון הירח הם בעה'ז
אבל בטובות העה'ב יש לנפש מעלה גדולה - כמ'ס
באותו מאמ' עצמו דאנון דסכלו עמה יתחדתון עמה
וכו' - וכל משכיל יבין כי באופן זה הכוונ' מסכמת מאד
לכל דברינו בדוגמת קבוצ' הירח ונגודו עם השמש -

והאמת

והאמת הוא כי טרדות הגוף הם ג' כסבה שבעת הקיץ
שמחת ושלות הנפש לא תהיה שלמה בהחלט. וזה
מנוד האהבה שיש לה איו כנל. והנה גם לב חכם יוכל
שהסבה לזאת שאו הקדושים הקרוכו' איו ית' לא יהיו
זוכים לב' שולחנות. היתה עטיו כל נחש. והוא אשר
גרם הפגם הזה בירח כמואר בתחלת המאמ' הנזכר
מהזוהר שאמ' וכד' סיהרא אתפגם בההוא סטרא דחויא
בישא וכנ'. והראיה כי קודם זה היה הודם הרחשון
מייסב בג' י'. ומלאכי השרת מוליך לו בשר כד' אית' בפ'ז
דכנהדרין. והיה לו עץ החיים אשר ממנו יאכל וחי
לעולם חיים כפולים לגוף ולנפש יחד. כי לא היה
הטוב הגשמי מעיק ומטרי' א' הרוחני. אלא אחר שהוטלה
זוהמא בהוה. ויש לי מדברי חזל סיוע לזה במאמר זר
מאר לפי פשוטו. ונתחבטו עליו ראשונים ואחרונים
והוא מה שדרש בן עזאי בפ' דחולין. ופ'א דשבועות
מקטרוג הירח על פ' ויברא' לקים את שני המאורות
הגדולים וגו' שהמר' הירח א' לשני מלכים שישתמשו
בכתר א'. וזה כשנאמ' שהיה זה רמז וכיון למה שחירע
אח' בארס. כי הירח רמז לנפש האדם כנז'. והשמש
ירמז בכאן על המלאכי' בהם ג' שכלי' לקיים קיומים
במוצב אחד כשמש המאיר תמיד. ומה גם לדעת רמב"ם
זל והנמשכים אחריו שהמלאכי' הם אמצעיים להשפיע
אור השכל האקי בנפש האנוסית כד' בריהמלין. באומ'
נשים במציאות מלאכי' עליון וכו' וסיס מהם מלאך
מליץ בשפל מדרגות שמהו בוראו חונן שכלנו וכו'.

כי בזה ידמו באמת א השמים המאיר לירח . אמנם כי
לא בן דעת חכמי האמת אה סגדוליז דריוקיס ממלאכי
השרת וכעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל א . ויהי
מה יתכן מאד שהשמש והירח באין ידמו א הנפש . וא
השכלים הנברלים וכאשר חטא אדם בעטיו שלכחם .
אמרה הנפש כדו לה תנצל שאין להאשימה בזה עון .
כי א"א לשני מלכים . ר"ל שכיון שטבעה מתחלף לטבע
המלאכים . כי יש לה נטייה ואהבה א הגוף ח"ח שתהיה
אלקית וקיימת תמיד במדרגת המלאכים בלי חטא אז
אל ה"ה לכו ומעטי את עצמך . כי בעונם החטא לא
תזכי עור בזה העולם לשני שלחנות ככתחילה . אה
דרוך שתכבשי את החומר תחת ירך בזעת אפך . ע"ד
אזל שאם ימות יחיה מה שלא היתה דרוכה לזה קורם .
אמרה לפניו בשביל שאמרתי לפניך דבר הגון וכו' .
כי טענתו צורקת ולא השבת עליה . א"ל לכו ומשלי
ביום וכליל' גלה לה כי היה לה יכולת להיות אוהבת
את הגוף . ועוברת את אקיה וטבעה זה בעשה ליקר
ולתפאר איה . כי בזה תהיה מושלת ומעולה וכבדת
בעה"ב הנמשל ליום בשכר עבודתה . וגם בע"הז . כי
הכלתי נוטה לתאוות הגשמיות ניזול מכמה פגעי' כמו
שיבא . אמנם זה התכלית עתה אחר החטא לא יושג
אל בטורח וביעית המעוט הנז' . אמרה שרגא בטיה"א
מאי מהניא . הכוונה על שכר העה"ב שיעד לה שהוא
העיקר . והוא ליהנות מזיו שכינה . וזה דבר שמלאכי
השרת וסיגוהו תמיד . ומה לה שכר וקר גדולה מהם

על טרחה • אמר למנו בך ישראל ימים ושנים • הורה לה
כח הצדיקים על כח השמים ומניעהם שזה נראה
בקביעות הימים והשנים כמשאל בירושל' פק דר' כי
להם לישראל ניתן משפט הקביעות שאם נמלכו בך
לעבר החדש • אומר הב' לת' העבירו בימה • ועברו
קטגורין וכו' שאם אינו חק לישראל כביכול אינו משפט
לא קיימקב ובפ' לא נומר עלי אמרו במד' כי בת ג' שנים
יום א' ששלמו ימיה אה • ונמלכו בך לעבר את השנה
עדון בתוליה חוזרו חודש ימים • ועז' אמרה הירח ימים
בדירה נמי ממנו וכו' כלומ' הלא השכלי הנבדלי מניעו
השמים (שנמשלו כאן לחמה בל') הש יושבים ראשונה
בהנהגת השמים ובהנעתם תמיד • ומה זו גדולה איה
אם פעם ביוכל תהיה ההנהגה על פיה • אל זיל לתקרו
צדיקים על שמד • יעקב כי קאן הוא • ורוד הוא הקטן •
להורות כי זו כחה ושכחה שעם היות הצדיקים נקרא'
קאנו' יש להם כח וגבורה כגבורת המלאכי • כי החלם
שיגדיל לעשות כאיש חיל • הוא לו כבוד יותר גדול •
(ועיין דברי בעל העקיד' סוף ש' ס'ה) • וכ' כי הצדיק'
בהיותם משני' תפקידם של מ' • גם שאינו אה לעתים
רחוקות נראה באמת כי כח גדול מהם • וגם שזאת
תשובה מספקת למה שנתן הוא יתברך לנפש נטייה א'
הנוף • ולא מצאה טענה נבד זה • עכ' לא הוה מיתבא
דעתה • וזה כי מ' היא בסכנה עצומה • וכבי עליה
הנס מועטים וטוב היה לה להיות כטבע מלאכי אקיס •
ולפייסה כזה אמר הביאו עלי כפרה • והכוונה כי נפ'ם

כִּי תִחַסֵּא לָהּ יִצְתַן לָהּ תִקְוֵן הַקְרֵבָנוֹת וְנִסְלַח לָהּ וְזֶה
עַל שִׁמְעֵתִי אֶת הַדִּירָה שֶׁאֵינָה כֹּטְבָה מִלֵּאבֵי מַעֲלָה
וְרָאוּי לְחֹסֶם עֲלֶיהָ - זֶהוּ זֶה הַמִּיעוּט שֶׁאָמַר לָהּ לִבִּי
וַיִּמְעַט וְכוּ' כִּי אֲנִי הַמִּיעוּט הוּא לָהּ לְעוֹנֶשׁ וְנִתְוַיַּחֵם לָהּ
כִּי אִם תִּמְעַט אֶת עֲצוּמָהּ - יִזְהוּ סֵלָא אָמַר שֶׁסִּי תִתְמַעַט
הַדִּירָה אֲבָל כֹּאן יִיחָם הַמִּיעוּט לִי וְיִתְּנֵהּ כִּדְרָאָה כִּדְרָאָה
בְּטַבְעֵי נִוְטָה אֶל הַנּוֹף - גַּם אִפְשָׁר לִישֵׁב שְׁעֵנִיִּין הַמִּיעוּט
הַזֶּה הוּא מִה שֶׁאֵמַר לָהּ לִבִּי וַיִּמְעַט - וַיִּרְצֶה לִנְוֵם שִׁמְעֵתִי
שֶׁבִרְאִתִּי אֲנִי בְּטַבְעֵי שֶׁהַנּוֹרְבָה אֲחִיכָה לְהַתְמַעַט - וְלִכְלֵל
הַפִּירִינִי אֲנִי הַבִּיאוּ עֲלַי כִּפְרָה - וְתִכְאֵל כְּדָבָר בְּעַל
הַעֲקִי' ש' לְזַעַל מִה שֶׁחָטְאֵתָם עֲלַי - כִּדְרָא מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל
הַנֶּפֶשׁ - וְזֶהוּ מֵאֲשֶׁר הִכְתוּב וְשַׁעֲרֵי עֵינַי אֲחִיר לְחָטְאֵת
לָהּ עַל מִה שֶׁחָטְאוּ לָהּ - חֲמוֹס גַּם אֶת הַטּוֹב הַכֶּסֶל
הַהוּא הַקְדֵּמוֹן נִקְבֵּל מֵאֵת הַאֲקִיס לְעֵתִיר לְבָח לְרַעַת
חֲכָמֵי הָאֵמֶת שִׁיחֵי הַדְּרִיקִים בַּנּוֹף וְנֶפֶשׁ - וְלְעֵרֵנִי שְׁלֵמָה
תִּיקָנוּ בְּבִרְכַת הַלְבָנָה עֲטַרֶת תִּפְאֶרֶת לְעַמּוּסֵי בֶטֶן
שֶׁהֵם עֵתִירֵי לְהַתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָה שֶׁאֵין הַכּוֹנֵנָה עַל חֲרוֹשׁ
שֶׁל עֲבָשֵׁי מִיּוֹד חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ - אֲלֵא עַל אֲנִי שִׁיעֵר
הַכְּתוּבָה הִיא אֲנִי הַלְבָנָה כְּאֲנִי הַחֲמָה כְּאֲנִי מֵאִיר
וְזוֹרַח בְּשֵׁנֵי צַדִּיקִים וְפָנִים וְקוֹי תִּמְיֵד בְּמִנְבֵּל - וְנִחְתָּנִים
בְּטַבְעֵת הַיִּזְלֵךְ מִלְּבֹן שֶׁל עוֹלָם כִּי גַם בְּעֵהוּ קִבְעֵי יוֹשׁ
קִבּוֹן הַדִּירָה לִינִים רִצּוֹן לְפָנֵי יִתְב' וְזֶה אֲנִי עֵם שֶׁאֵר
הַמּוֹעֵרֵי בְּאוֹ זְכוּיִם שֶׁמִּחְתֵּכ' וְכִמּוֹעֵדִיכ' וְכִרְחֵשֵׁי חֲדָשֵׁי
וְתִקְעֵתָם וְנִוְוֵהוּ לְבָשׁ לְזִכְרֵנָן וְגו' - מִה שֶׁלֵּא עֲשֵׂה בְּ
יָקָר וְגַדְלָהּ בְּחַיֵּי הַחֲדָשׁ בְּמִלְּוֵי הַיָּד לְזֶר מַעֲה - וְעֵתָהּ

ויהי כל הרשום במסל - אמת ויציב ונכון ונתון
ומקובל - ונשוב לבאר תשלומי - מגואלה מגוללה
וכו אמ' שאם אמנם תתמיד הנפש בהשתקעה בגשמיות
והטבעה בהם כנזכ' ברמז הניגוד הכי תרשע וכו' -

מגואלה מגוללה בשבתה - אשר נפש וגוף
וכלי כי תטה ל - לדברי הגשמיים
אשר נפש וגוף תשמיד - פלו רסן והגבלה
ותצמור - מלכד שתפסיד
בחסא ממיתוס לפי - העיון השכלי -

ואז תלקה כירח לכל צד - והדבוק האלקי -
ולא מקצת אבל תחשך בזעפי - עור הוא נעשת
אנושית בהחלט - בהמיות וכלתי א

גם בעניינים המעשיים שלה שאין לסכל שום מבוא
במהותיה הפחותי וע'ז נאמר אדם בוקר כל ילקן במסל
כבהמות ו' וכמ' רש' ב' פ' ויהי האדם לנפש חיה -
וגם היא למטה מהם במדרגה כי לא תשמר מכל נזק
ורע לה ולגופה כי כדבר המורה ב' פ' י' ב' מהשלישי -
רוב התאונה במאכל וכמשתה ומסבל הם סיבה לכל
החלאים והמכות הגשמיות והנפשיות - וע'ז נאמר
אולת אדם תסלק דרכו וגו' - ואז תלקה וכו' דמה
ענין הנפש בזה א לקות הירח שהוא מפני כי היר' וכל
שאר המסרתים כלבתם ולכו - תחת אזור המולות
וישובו ממסלול החמה (שהוא באמצע רוחב האזור)

ויטו חזי מהלכם לצד צפון מקצה מזח: וחזיו לצד דרום
 מקצה מזח: ויש חלוקי בנטיית כל א' מהם בפחות ויתר
 עד שעור טס מעלות לכאן ושם לכאן ממשלול החמה
 צבין שניהם הם יב מעלות שהם רוחב האזור כיו האזור
 אינו אלא המקום בגלגל שתחתיו סוכבי' השכעה כוכבי
 לכת שנים חנכל: ומהלך החמה מכוון באמצעים:
 והנה כל שתי עגולות שהא' מהם מגבלת מהלך השמש
 והשנית מגבלת מהלך א' מיתר המשרתים כמו בדמו:
 המגבלת מהלך הירח (ועיין ברמבם זל תחלת פ' יו
 מה' קדוש החרש) יחדשו בפניסתן זו בזו וחתוכתן יחד
 צורת תנין לצפון וצורת תנין לדרום: ר"ל כי תמונת
 המרחק שבין ב' העגולות לכאן ולכאן: היא תמונה
 רחבה באמצע והוא המקום הנקרא בטן התלי והולכת
 ומתקצרת בשתי קצותיה שהם מקום פגישת העגולות
 הקטנה הא' נק' ראש התלי: והשני זנבו: שכן הוא התנין
 רחב באמצע ומתקצר בראשו ובזנבו: והגחון מוסקאטו
 זבל בפ' לס' הכוזב מא' ד' סו' כה זכר עשה לצורה זו
 בהוראת מקו' ביאורה בס' התכונה: (ואולי עי' הצורות
 שנרשום בסוף דברינו תבין זה בע"ה ובפרט עם מעט
 סינע מאיזה מלמד) והנה בהמצא ב' המאורות האחד
 בראש התלי והא' בזנבו זה נוכח זה: אז הם בנכחיות
 גמו' ומחלט: ואז כדור הארץ מתמצע ומפסיק ביניהם
 ומונע אור השמ' מהאיר לירח גם בחלק התחתון ממנו
 הפונה אינו כמו שהוא מכואר לכל מתחיל בחכמת
 התכונה ועתה הנה כך יארע א' הנפש בהפסקת הגשם

וְהֵאֲרִצְוֹת כַּחֲמוּמָה שֶׁל בְּרוֹז בִּינָה וּבֵין הַסֶּבֶל הָאֲקִי •
 שֶׁהִיא מִפְסַרְת הָאֹר לֹא בְלִבֵּד מֵהַחֶלֶק הָעֲלוּיָן הָעִיּוּבִי •
 אֲלֹא גַם מֵהַמַּעֲשֵׂה הַגִּשְׁמִי הַתַּחְתּוֹן כַּנִּזְכָּר • אֲבָל פֶּעַם
 תִּפְסִיד אֹתוֹ בַּמִּקְצֵת פְּעוּלֹתָי הַגִּשְׁמִיּוֹת וּפֶעַם בְּכוֹלֵן
רְצֵה אֵלָי לְהַצִּילִי בְּנַפְלִי •
 כִּפִּי מֵעוֹט אֹרֶךְ
 רַבּוּי הַפְּסִיחוֹת
וּמִן שִׁפְלֵי יְהוָה אֲתָה מְנִיפִי •
 וְהַמְדוּת הַמַּגּוֹנִי
בְּכָל כַּחֲוִי לְדַגּוּחֵי בְּבִקְשֵׁי •
 שֶׁתֵּטָה אִיהֵן • וְכֵן
וְעַם נַפְשֵׁי לֵךְ שִׁמְשֵׁי בְּרַדְפֵי •
 הוּא בִירַח שֶׁפֶעַם
 יִלְקַח כֻּלּוֹ בַּהֲיוֹת

בַּכַּחֲיוֹת הַמְאֹרֹת בַּקְּוֹרוֹת רֵאשׁ נִזְנֵב הַתְּלִי עֲצָמָן •
 שֶׁאִזּוֹ יִתְעַכֵּב בְּאִפְלָה גַּם זְמַן הַרְבֵּה • וּפֶעַם יִלְקַח קִצְתּוֹ
 בְּלִבֵּד בַּהֲיוֹתָם בְּזְמַן נִיגוּרָם וּנְכַחֲיוֹתָם נוֹטִים מֵעֵט מִן
 הַקְּוֹרוֹת הַנִּזְכָּרִים נִישׁ בְּזֶה חֲלוּף בַּפְּחוֹת וַיִּתֵּר • אֲמֵנָה
 בַּהֲיוֹת נְכַחֲיוֹת הַמְאֹרֹת כִּלְפֵי בְטָן הַתְּלִי שִׁישׁ שֵׁם
 רִנְחָב בֵּין שְׁתֵּי הָעֲנֻלוֹת • אִזּוֹ אִיֵן בִּינֵיהֶם הַתַּנְּבֹרוֹת
 וּנְכַחֲיוֹת נִוּחֻלֵט • (כְּמוֹ שֶׁכָּדָרָה הַסֶּרֶךְ הַרֹכֵב הַנִּגְדוּדִים) וְהֵנָּה
 בְּאוֹ כֵּן נִישׁ תִּלְקַח וְכו' וְלֹא מִקְצֵת כִּיּוּן אֵל הַלְקוֹת
 הַגְּמוּר לְכָל גּוֹף הִירַח שֶׁאֵלָיו תִּתְרַמֶּה הַנֶּפֶשׁ הַחוֹטֵאת
 בְּכָל פְּעוּלֹתֶיהָ כַּנִּזְכָּר • וְעַל זֹאת הַתְּפִלָּה • **רְצֵה**
אֵלָי לְהַצִּילִי וְכו' שֶׁ' יִסְמוּךְ יְדֵי לְשׁוֹב וְנִסְלַח לִי •

בְּבִל כַּחֲוִי וְכו' בֵּא לְבֹאֵר עֵתָה מֵהַ שְׁנֵשָׁר מֵתְשִׁלוֹם
הַמַּשָּׁל הַזֶּה הַנִּפְלֵא כְרִמַּז לְקוֹת הַשָּׁמַיִם • וְאִמ' כִּי כֹאשֶׁר
תִּבְקֵשׁ הַנֶּפֶשׁ בְּהַפְלֵגַת הַתְּאוּהָ וְהַחֶסֶק לְרִדּוֹף וּלְהַסִּיב
הַיּוֹפִי הָאֲקִי וּלְהַדְבִּק בּוֹ • אֲשֶׁר זֶה יֹאדָע לְהַמְצִיחַ חוֹזֵק
הַהַתְּבֹרָרוֹת

והתבודדות והמחשבה בנות' יהו' כדמות שלמות
 הדבקות לירח בעת שהיא מחסה ומחסה את השמש
 שלא יגיע לנו אורו וזהו לקות השמש והוא להיות
 קבוצ המאורות בקודות אשר בראש התלי או בזכנו
 יהו' כדמות שלמות הדבקות כי להיות שם מ
 לירח בעת שמש מהפי מקום פנישתתתי
 גהרה לו בעליונו והדר העגולות זו בזו
 ואך יקדר לעין הדר בנופי ככל יהוה קבוצ
 ודבוק השמש וזהיר שלם מאד בכונן זה על זה ולכן היר' יפסו ויתמצע
 בינינו וכין השמ' לא יגיע אור השמ' על הארץ מה שלא
 יהיה זה כשיאר' הקבוצ (כמו שהוא רוב הפעמי') רחוק
 מהנקודות הזכרות וכלפי בטן התלי שיש שם רוחב
 בין שתי העגולות כנזכ' באופן שהן הירח רבוק ומכוון
 בשלמות תחת השמש ויגיע קנת מאו' השמש גם בחלק
 התחתין מהירח עס שהוא מעט מועד שלא יסלנט בו
 העין וכך יש מקו' לצינוצי השמש להגיע אינשבי הארץ
 עם היותם אז מכיס על הירח ומאירים אותו בעליונו
 גהרה לו וכנ' ביאר ענין לקות השמש שאינו חסרון
 אור מעצם השמש כמו הירח בלקותו כי האור הוא
 סגולה דבקה בעצם השמש וגם אינו חסרון אור לירח
 עצמו כי נהרה לו בעליונו והדר כי הוא מלא וגדום
 מהאור השמשי בעליונו יותר משאר הקבוצים אלל
 החסרון הוא אינו כי יקדר ויחסך היום בזמן ההוא
 לעין יוסכי הארץ הדרים באותו בנה ואקלים שהלקות

בראה שם - כי הלכות השמימי איננו לכל יושבי תבל
כמו הלכות הירחי - אלא לבד לאותם שקוי וניצוני
הבטתם הם וכוונתם בקו ישר ממקום מנבס למקום
מרכז גוף השמש והיר' בעת ההוא הוא לעיץ הדר בנופי
ובן גופי יהי שזכב בסופי ונמנינו למדיס
ונפשי אאסוף עמד בשאפי . שלקו השמש הוא
העדר אורנו אינו

יושבי הארץ בלבד - ולא לעצמו וגם לא לירחי - ובן
גופי וכו' הכוונה כי מנר עונס התאווה והחשק שימצאו
לנפש להרבה באקות כנ"ל - תקבל כל האור האלקי
בחלקה העליון - וחלקה שכלפי הגוף נשא' חפל בהחלט
והרי אז הוא הנפש מפסקת ומתמצעת בין האור האקי
ובין הגוף - כמו הירח בין השמש ובין יושבי הארץ .

וכשאין הגוף מקבל ממנה אור כלל - הוא שזכב ונרדס
ומת - והנפש מתאחדת באקות שהיא מעיונת בו בכל
תוקף - והיא המיתה המונלחת של קרושי עליון שמתו
על פי ה' - וזל המורה ח"ב פ' נ"א בסופו כשיבא האיש
השלם ויקרב למות תוסף ההשגה הקיח תוספת עצומ'
(כמ"ס תוסף רוחס יגוועון) ותרבה השמחה בהשגה
ההיא - והחשק למנוסג - עד שתפרד הנפש מהגוף אז
בעת ההנאה ההיא וכו' ועיון כל דברי הפ' הקנא כי
יאנתו נואד לכוונתנו - וחזל קראוה מיתת נשיקה ר"ל
דבקות - כמ"ס במד' חזית יסקני ודביקני - ואמר בזוהר
פ' תרומה - על פ' יסקני מנשיקות פיהו דלית רחיומו
דרבקותא רוחא ברנח' כר נשיקה וכו' וכד נסקין דא בדא

מתרבה

מתדבקן רוחין אילין בלין ויהו חר ופדון איהו רחמינ
חר וכו' הביאו בעל ר"ח פ"ב מט' האקבה עם מאמרים
אחרי' מתו יחסים לזה יובס' נשא אמרו בענייני הפטירה
כי בשעה שהרוח מסתלק מהגוף שכינת אקוימא עליה
זכאה חולקיה דמאן דאתדבק בה ווי וכו' כאזל בחייהס
אינס רואים אבל במיתתם רואים . אמנס אין ספק
שהנשיקה והדיובוק השלם אינו אלא מצד חוזק העיון
והתאוה והחשק באקוית . שזה לא יהיה אלא לקדושים
אשר בארץ שהכירו וידעו קדר כבוד מלכותו יתב' כי
אין האהבה לא אחרי ההכרה והיריעה . ואמ' ברמ' פ'
פינחס אי זכי נחית כרמות אריה לקבלא נפשיה . ואי
לא כרמות כלב דאמר דוד הצילה מחרב נפשי . וטעם
צורות אן נתבאר בר"ח פ"ח משע' היראה . והנה בענין
זה אין הלכות והפירוד לא א הגוף . לא א האור האלקי
חלילה . כי הוא בלתי משתנה כאור השמש וגם לא א
הנפש . כי אז היא מולאה וסבעה ממנו בנועם עליון .
ולזה בקס ואמ' ובן גופי יהו שוכב בסופי ונפשי אאסוף
וכו' והוא מבואר . אמנס כי הכרח פירוד הגוף בדבוק
זה . היה כמ"ס בעבור הזוהמא שהוטלה באדם . ולזה
לעד' יאות לומר כי מרעה' שפסקה זוהמתו בכלל כל
ישראל במית' . ולא חזרה עליו כי לא חטא בעגל . וגם לא
במצא עם יש' בעת ההוא . לכן לא היו כחותיו הגשמיות
מתבטלות בעת נבואתו . עם שהיתה מעלת דבקות
גדולה מאד . ולזה אמרו פני משה כפני חמה . מאירות
לכל עד שהם פונים . ר"ל לשכל ולגוף . וגם במותו לא

בהתה עינו וגו' ולא ידע איש את קבורתו • כי ויקבור
אותו בגוי להראות מעלת גופו שלא שלטה בו טומאת
המוות הו' • אמנם לעתיד יושב זה לכל ישראל כייבולע
המוות לנצח • והגוף והנפש יחדו יהיו תמים כנ"ל •

בְּרֵאשִׁיתִי בְּתַבְלִיתִי בְּעֵדָיו • וְלִתְשֻׁלוֹס הָעֵנִין
אֱלֹקֵי אֲזָרָה לְעַד בְּמוֹ פִי •
כא אמרו רז"ל פי

ביעמו גם ברוממת הקניות ומסכימי לכוונתנו באמנם
כשהל בנה לוקה סי' דע לשונאיה של ישראל כי רומז לזמן
שכל מגמתם להסתקע בחמירות • אמנם כשהחמה לוקה
שהוא רמוז לרבקות הנדויקי שבישראל עמו ית' הוא סימן
דע לעכ"ס כי אז יתן ה' ית' לישראל על יצוים על כל גויי
הארץ עכ"ס • ורבוז וחלו מפניהם • ומה נפלא ההפסד
שכין לקות ללקות כי כשהלכנ' לוקה • לוקה בכל העול'
כי הכל נחלי רע הוא מתפש' ביושבו תכל רובם בכלם
מה שאין כן לקות השמש כנ"ל • כי בני עליה הנם מועט'
וה' יזכנו להיות מהדבקי' איו ליהנות מנוגה שמשו ומזיו
שכינתו חכיר' • והנה על כל זאת כל חפס לב ישוב
יתפלא מהא עושה פלא כי הפליא חסרו עמנו להמציא
בחכמה נפלאה רוגמת נחקני שני המאורות הרוחניים
שהם מאור פניו ית' • ומאור הנפש בשני המאורו' הגשמי'
בשמי' • השמש והירח כדו שכראותנו לו שא' א' סית' עלמו
מעיוי הגוף • ויכלו עיוי הנפש לראות אותם הרוחני'
גידו לה' חסרו תמיד לא יחסו יומם ולילה אדומי להם
מזכר בתחלת דברונא • ולזה סוים בראשיתו
בתכליתו

בתכליתו בעודי אוקי אודך לעד וכו' ומכלל ההודאה
 הזאת הוא להודות כי לא השגנו אלא מעט מהרבה
 מכוונתו ית' בזה. כי מאד עמקו מחשבותיו במעשיו
 הנפלאי'. ופמו שירמזו ג' כדברי המסורר באומ' אודך
 ר'ל אני מודה לך על כי נוראות הם מחשבותיך כ'כ
 שנפלאתי מהם. והנה זה למעלה ונחמה תחשב לי.
 פי איני כמו הסכלים וקצרי ההשגה שמתנשאי' בעצמם
 להשיג עומק כל דבר שבעולם. וז' נפלאי' מעשיר
 ר'ל כשאני מכיר ומודה כי מעשיר הם נפלאי'
 ומכוסים ממני מהשיג כל כוונתך בהם.
 הנה אזיאמר באמת כי נפסי יודעת
 מאד מה גדלו מעשיר ה'.
 ותברך ויתעלה נצח
 סלה ועד.
 אכיר:

ברוך אקינו שהשמח במעוננו אשר בהיווחו הוא ושמו
 לכה בתכלית השלמות והנעימות נדבה רוחו
 אותנו להפליא חסדו ורחמיו בהמוניו עולם מלך חכמה
 וכליל יופי וישם בו את הארס אשר יצר בכלמו דמות
 תבניתו למען ידע כבוד שמו והתקין לו בנין עדי עד
 היא האשה אשר הוכיחה אליו וגמל לו חסדים טובים
 בשמחו בג' מקדש בחופות של כל אבן יקרה עם
 משרתיו מלאכי עליון שנעשו אליו שושבנין מרקדים
 בשמחה ובשירים בתוך ובכינור נעים עם נבל והוא
 ית' בכבודו ובעצמו כרך לפניו ברכת חתנים בברכות
 טוב לשעה ולרעות אכל איש אשר ידבק באשתו בזוג
 באה ומתקבל בה יוצא טובה וברכה ושמחה ותורה
 נחיי' ושלום להקרא ארס אחד שלם ועזר וחומה תהיה
 לו מסביב ומחילה על כל עונותיו וינצל מיום עברה
 ויבין ישראל שכינתו יתב' כיניהם יה ערות לישראל
 בהיותם דירה נחה איו הם ונביה' וכנותיה רמז ודוגמה
 לעולם הנעל' האקי' ולכן נרדפו עם אקי אברהם אחרי
 ה' אקיהם ילכו וישמחו ויעלצו לפני אקי' בתורה וקול
 משחקים ברנת חתונת רודים ידירים ובשכר זה יזכו
 לתורה אור וה' יעלה עליהם כאלו בנו חרבות ירושלי'
 והעלו על מזבחן זבחי תורה וכלנו יחד נראה במהרה
 בימינו כי ישוב ה' לשום עלינו לטוב כמושם חתן על
 כלה בביאת משיחנו חוטר מגזע ישי' ונצר משרשינו
 ופרה ירום ונשא וגבה וישמע בערי יהודה ובחונות
 ורושלים קול ססון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול
 אומרים

אומרים הודו את ה' וגו' והיה ה' למלך על כל הארץ
 בעלינו יזרח וכבודו עלינו יראה כו' יהיה לנו לאו' עולם
 והמשכילי' יזקירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבי' ככוכבי'
 לעולם ועד • ועל כן אני הצעיר יוסף ברוך בכמה'חר
 ידיריה זכריה מאורכינו זאל • תרננה שפתי ביום עשה
 ה' חמשה לחדש ארר שני שנת רצון יראוי יעשה יום
 חתונתי ויום שמחת לבי עם הכבודה בת מלך מרת
 ידורית מב'ת בת הנעלה לשם ולתהלה כמוה'רר
 נתגל טרבוטו נרו' • ואזמרה שם ה' עליון אשר שלח
 עזרו מקדש • עזרי מעם ה' • כן יצוה חסרו עמי נצח סלה
 ועד • ואני בה' אעלזזה • אגילה באקי ישעי אכיר •

1625

עזרו ושיר אנעים	יוסף יי לי
הן הוא משוש גילי ברוך גדול דעים	
היה אדון עולם	יושב בעוז חביון
מוכתר בשכ ועלם	נשארם עליון
מכפיק בעצמותו	יהיה והוא אולם
עם יום בשעשועים	על ברככו
רצה להודיע	ובעת שכו נאור
הבהיק והופיע	עטה בשלמה אור
שיעור דמות קומה	סדר באביע
נצר ומטעים	עולם כליל הכמה

סוף כל ותכליתו
נוצר בתבניתו
ובעת אשר נרדם
אשה לעזר לו
פרש ותקן לו
שמח ובא אצלו
ובכן בשוב צביון
התן וכלתו
בנין עדי עולם
בו איש יחי נשלים
לכן בעץ פירות
ידבק ואל יפן
רוח טוב הבי יקנה
ובכל אשר יפנה
שלום ומבטחה
כופר לכל אשמה
ושכן יהי נקרא
לו תהיה עזרה
גם ימצאו יחד
יהיו כגון דטוב

היה דמות אדם
אחור והוא מוקדם
בנה לבת גילוי
היו שני רעים
חופות ואפריון
עם מלאכי עליון
ברך כבדכתו
דודים מיודעים
התקין לכל חרות
נצל ביום עברות
נפן במין נפן
אל נוי ובה שועים
הלל ושיר שבחה
ישרה בתוד שמחה
הורה וגם חומה
ימצא ולפשעים
אדם ונוף אחד
ישכב ולא יפחד
חיים וברכות טוב
ששים ומרועים

יְהִיוּ בְּתוֹךְ בַּיִתְּכֶם	כְּבוֹד וְתַפְאֵרֶת
רַעְיוֹן בְּחִבְרַתְכֶם	שֵׁם יְהוָה לְכוֹתֶרֶת
הֵם עִם שְׂכֵנֵי אֵל	שְׁבַתְכֶם וְקִימַתֶּם
נֶגֶד לְשׁוֹן רַעִים	עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל
שָׂכַר פְּרִי בִטְנֵם	מִנְחֵלֶת בָּנִים
עוֹשִׂים כְּצַבִּיּוֹנִם	יִרְאוּ בְרוֹב שָׁנִים
בְּשִׁחֹל פְּרִי זֵית	סָבִיב לְשׁוֹלְחָנִם
טוֹבִים וּמוֹשְׁפָּנִים	הִרְדּוּ וְהוֹדוּ בֵּית
דוֹנָמָא מְאֹד רַמָּה	אֲמֵנִם כְּאַחַד הֵם
הַבְּנֵי בֵּית חַמָּה	הָאֵב וְגַם הָאֵם
הֵנָּה בְּאוֹתוֹת	כֹּלֵם בְּסוֹד קוֹמָה
נִרְאִים וְנוֹדְעִים	הַשֵּׁם כְּתַלְפִּיז
הַחֲזוֹנִם כֹּלֵה	וְלוֹד וּבֵר רַעִיז
נִקְטֵר בְּרוֹב גִּילָה	מִזְרִים כְּבוֹד עֲלִיז
הַחֲבֵרָה הַכִּינְאוֹה	אִשָּׁה אֵלֶי בַעֲלָה
מִה נִזְכָּר וּמִה נִעִים	עִם אֲהַבָּה אֲחֹה
דְּזָמִים אֵלֶי יוֹצֵרִים	דְּבִים וְנִכְכְּדִים
שָׂרִים בְּקוֹל זְמֵרִים	הֵנָּה בְּנִיל דְּזָדִים
יֵאִיר בְּאוֹר תּוֹרָה	עַל בֵּן שְׂבִיב אֲזָרִים
מִצְפּוֹן וְסוֹד נִבְעִים	לָהֶם בְּכֹל סִתְרָה

הַגַּם כַּמִּקְרִיבִים	בֵּית אֵל וּמִקְדָּשׁוֹ
עִם מַעֲשֵׂים טוֹבִים	תּוֹרַת לַיְשִׁים קָדְשׁוֹ
בּוֹנִים בְּיָדִים	נִרְצִים וְנִחְשָׁבִים
הַיּוֹם מְבֹלְעִים	הַרְבוֹת יְרוּשָׁלַם
מִהֵר בְּרִית אִיתְּךָ	יִזְכּוֹר אֱלֹהֵינוּ
אֶל תּוֹדָה נוֹה אִיתְּךָ	יִשׁוּב לְעֵירָנוּ
יִשִּׁישׁ בְּרַעֲיָתוֹ	גַּם הוּא מִשׁוֹשׁ חֲתָן
פּוֹדִים וּמִזְשִׁיעִים	יִשְׁלַח לְאַמְתּוֹ
יִפְרָה בְּהַצְלָחָה	נִצְרָר וְצִיר נוֹאֵל
הַשְּׂקֵט וּמִבְטָחָה	יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל
חֲתָן וְגַם כְּלָה	שִׁשׁוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה
נִרְאִים וְנִשְׁמָעִים	חֲזוֹן עִיר מַהוֹלָלָה
הָאֵל בְּמַלְכוּתוֹ	וּבִבְכֹן מֵאֵד יִתְעַל
יִצַר בְּחִבְּתוֹ	עַל כָּל אֲשֶׁר פָּעַל
דֹּדָיו בְּאוֹלָמוֹ	וּבְזוֹי שְׂכִינָתוֹ
יִדְמוּ לְרַקִּיעִים!	אֵל בּוֹכֵבִי שָׁמוּ

לשבת

אוד יקרנות אמרות טהורות כסף זרוף מזוקק חקק
מחוקק הרב הגדול רמזם זל כסלם עשרה
עקרים יקרים כלם נכוחים למכין וישרים זנה וסוחרה
לתורת ה' אחרית' החזיקו העתיקו אנשי תנאים אנתם
בשירים

בשירים סדוריו לשבתות ולמועדים מועדיו לפני היכל
 ה' ואני הנעיר יוסף ברוך בכמה חר ידידיה זכריה
 מאורכינו זל מקנים את בנון כליותי חסתנון את לונן
 בכל שדי יודי חלמר ליסר משאת ומנחה עדוכה ליום
 השבת מעולפת ספורים בעקרי הנזכרים ונקשרים
 בשלשה ראשים ררנשים חרושים מחכס חרשים בעל
 העקרים זלל הנה הנס מציאות ה' תורה מן השמים
 וקהשגחה לשכר ועונש אשר עליהם תופע נהרה
 עטרת תפארת משמרת יום השבת המאירת עינים
 בידיים מוכיחות ארחות נכוחות לשלשה העמודי האלה
 אשר עליהם נכון בית ה' ואכנה עליהם טורי גזות
 חרוזים חמוזים בעקבות הרועים הידועים
 שקולים בשקל הקדש משקלו של
 הרחבע זל בכי חסמרה שבת
 סיד ליום השבת טוב
 לכוונות לה

אורי ישיעי	עליון ודר הביון
יום השביעי	ערך וגם כרד
חכמה ובינה	יום אל אנוש יהל
דרכי אמונה	יורה שלש עשרה
יתד ופנה	שר שותעודתו
הם על זרועי	חמיר במוצמד

עליון

עבדיות ס	אֲבִיר אֲמָתוֹ	וּבְרֵאשׁ לֹא אֲדָרוּשׁ
	יִפֶּה בְּעֵתוֹ	כָּל פְּעֻלוֹ יֵצֵא
	מִכָּל מַלְאכְתּוֹ	שִׁבְת בַּיּוֹם שִׁבְת
ספדנת	דְּדִיר יִרְעֵי עֲלוּן	אֵךְ הוּא יַחֲדֵי הוּא
קדמוני	קִדְמוֹן עֲדֵי עֵד	סוֹמֵךְ וְגַם תּוֹמֵךְ
סאיכו גוף	הוּא לִי לְמַסְעֵד	לֹא גִנֵּף וְכַח גִּנֵּף
	אֶעְבֹּד בְּרַעַד	אֵךְ לֹוּזוֹלֶת לֹא
	לִיל עַל יִצְעוּי עֲלוּן	אֲשֶׁאֵף לְדַעַתוֹ אֵף
	יוֹם הַמְּנוּחָה	פָּנּוּ אֵלַי בְּנוֹ
תורה סז	אֲשֶׁר דַּת בְּשִׁמְחָה	הַאִיר כְּאוֹר בְּהִיר
ססעים	לְעֵד נְכוּחָה	תּוֹרָה מְאֹד בְּרָה
סלס תשתכס	מִרְפָּא לְפִצְעוּי עֲלוּן	מִכְצֵר וְצוֹר בְּצֵר
	רוּחַ אֱלֹקִים	מָה טוֹב וּמָה נָעִים
סככאס	עַל הַנְּבִיאִים	שִׁוִּים תָּמוּל נָתַן
ככאס מלס	כָּל הַפְּרוֹאִים	מִשֶּׁה כְּרֵאשׁ רֵאשִׁי
	מִזֵּי וְדוּעֵי עֲלוּן	אֲבִיוֹנִים גְּבִיא
סכר ועכס	שִׁבְת לְסִימָן	רוּב טוֹב לְטוֹב יַחֲטוּב
	יוֹם מֵר מְזוּמָן	יִפְרַע לְרִשְׁעֵרַע
סזכס	נִגְלָה וְנִטְמָן	יִשְׁקִיף וְכָל יִקְיף
	אֵלֵי בְּשׁוּעֵי עֲלוּן	יִשְׁמַע בְּעֵת אֲדַמַּע

כילת סעציה

וביום מאד איום

יגאל לעם נבהל

גוף איש ומת מבאישי יקוץ כרוחו

הגו ביום רשעי מקור לפשעי: עליון

כלם ערי עולם נזר לראשי

דבר ויקר מורה צדק קדושי

מאור ביום נאור יהיו לנפשי

אוישד תמור וישד ארתורבעי: עליון

לחג הסכות

אשרי אדם מצא חכמה יבין ישכיל במרה

רמה מצות סבה ביהוא בשמה סוכת

שלום על ישראל!

בה יזכור הסדר אל כירב על עמו כל יבם

שרב במקום נחש שרף עקרוב ענו מסד

למו איהל:

מים כסל עה שפיעם ודגן שמים השביעים

מן הוא אל חיד אוכל ינעם טוב יפיק רצון

כל שואל:

ספק צרכם כמה שנים במקום מחסור כל

תיקונים וכאב רחמן על הבנים על

מַרְעָה טוֹב אוֹתָם נִהַל :

יְבוּ יִשִׁים נֶבֶר מִבְּטָחוֹ · לֹא יִפְנֶה אֶרְהֵב כְּחוֹ ·
וְיִהְיֶה תָמִיד אֶרְהוֹ נִבְחוֹ · לִיסַע לְקוֹס אֶל הַר
בֵּית אֵל :

לְיֹשֵׁב סוּכַת עוֹזר לְיוֹתֵן · וּבִצֵּל שְׁדֵי נְוֶה אֵיתָן ·
יִשׁוּשׁ תּוֹכֶה בְּמִשׁוֹשׁ חֲתָן · יִזְכֶּה יִרְאֶה אוֹר
כִּי יִהְיֶה! תָּם

לְזִכּוֹר	יְמֵי עוֹלָם	בְּתוֹךְ עֲנָן
סֶבֶד	עֲדָתוֹ אֵל	בְּלֵי אֵימִים
יָבֵא	בִצֵּל סוּכָה	וְיִתְבּוֹנֵן
אָדָם	יְלוּד אִשָּׁה	קָצֵר יָמִים
יִרְאֶה	בְּכִלְיוֹתָיו	וְיִשְׁתּוֹנֵן
יָמָיו	בִצֵּל עוֹזֵבֵר	מִצוּמְצָמִים
יַחֲסֶה	בִצֵּל שְׁדֵי	וְיִתְלַוֵּן
הֵן הוּא	מִשׁוֹשׁ דְּרָכָו	לְעוֹלָמִים
לּוֹלֵב	וּכְלִי מִיָּוִ	בְּצַבִּיּוֹנֵן
יִנְיָף	כְּאִישׁ גִּצְחַח	אֵלֵי קָמִים
יִקְרָא	לְאֵל שְׁדֵי	וְיִתְחַנֵּן
לְבָנוֹת	מִקּוֹס מִקְדָּשׁ	כְּמוֹ רָמִים :
	תָּם	

מזמור שיר יסודתו בשער הבחינה במעשה הא
 יתברך המביאה את האדם לחבתת
 וליראתו כמ"ס הרמב"ם זל בתחילת פ"ב מהל' יסודי
 תורה. והנחונן שבהם והקרוב לנו יותר הוא לבחון
 סימני החכמה הנראים במיץ האדם שהוא עולם קטן
 כדברי בעל ח"ה בשער הבחינה פ"ה. והרבה זולתו
 מחז"ל. והוא כדברי הגאון מונסקאטו זל דרוסט"ו עץ
 השדה דמות אילן הפוך עם ענפים וסעיפי' וצמחים
 ופירות. גם הוא כדמות בית והיכל עם שערי' ופוערי'
 כנז' בח"ה בשער עבודת האקיד פ"ט. וראוי להתיחד
 בעבודת ה' בכל חלקי הנפש והגוף באברים הראשיים
 ובפרט בחמשה החושי' ולבקש הסליחה מאתו יתב' על
 כל החטאי' ושישיב העבודה לדבור ביתו כביאת הגואל
 ועל כל אה תיטוף מלתו אני הצעיר יוסף ברוך בכמה' ח'
 ידודיה זכריה מאורכינו ז"ל. ואזמרה שם ה' עליון
 בתחינה זאת על מסקל ה' אך כך בטח לבני. ודומיהם
 כמו הראשונה ותהיה החתימה נועין הפתיחה. ואקיס
 חיים יודע ועד שזה שנים רבות הייתי מתאונה לחברה
 והתחלתי בה כמו ד' או ה' בתי' ולא אסתיועא לי מלתא
 עד הנה שזיכני ה' להסלימה. וקנרא אני על כיוצא בזה
 מחשבה טובה ה"ה מזרפה היינו מביאה לירי גמר
 המעשה. והיו לרצון אמרי פי לפניו ית' ויזכני
 כדברי נעים זמירות לאמר ארוממד אקי
 המלך ואברכה וגו' ואמ' תמיד
 תהלתו בפי. א'נסו.

אלקי	צ	מֵאֵר נִפְשׁוּ	וְרוּחִי
לְךָ גֹזְחִי		וּמִבְטָחִי	וּכְחִי
בַּעַת אֲרָאָה		וְאֶשְׁתָּאָה	בְּפִלְאִי
הַמִּזֵּן צִבְאִי		יְצוּרִיק	לְנִכְחִי
גְּדוּל דַּעִים		מֵאֵר נַעִים	אֲשֶׁר עִים
הַיּוֹתֵךְ רֹאשׁ		לְכָל רֹאשׁ שָׂרִם	וְנִצְחִי
דִּדְשַׁתְּנִי		הַקְּרַחְנִי	לְמִיִּים
יְצַרְתְּנִי		בְּכָל רִבְעִי	וְאַרְחִי
הֲלֹא תִהְיֶה קוֹר		בְּתוֹךְ מְקוֹר	וְתִתִּיק
כְּמוֹ חֶלֶב		יְכוֹר גּוֹפִי	וְלִחִי
וְתִקְפִּיא ב		גְּבִינָה עוֹר	וּבִשָּׂר
לְבוֹשׁ יִבְשָׁר		אֵלַי נִפְשׁוּ	לְשַׁלְּחִי
זְכוּל מִבְּצֹר		וּמִצַּעַצֹר	כְּאֹצֵר
מֵעֵי אִמִּי		הַכִּינּוֹת	לְנוּחִי
חֲשָׁכֵי תַאִיר		וְתִגִּיהַ	וְתִזְהִיר
בְּהִלָּה גֵר		עָלֵי רֹאשִׁי	וּמִזִּחִי
טְהוֹרָה הִיא		נִשְׁמָה הַ	תְּמִימָה
שָׁבִיב אֹרֶךְ		אֵלַי גּוֹפִי	לְפִקְחִי
יְצַרְתָּהּ אֵל		וְשׁוֹכֵן עַד	לְמִסְעַד
וְחֵי עַד		לְגוֹף נְנוּף	סְרוּחִי

לפסותי פפ

כבוד

לפון כנסת

ל' כונס ופכ

היותה	ועוז ידה	כבוד הודה
בנצחיו	ומושלת	מנהלת
בשרי	ואחזה מ	לגופי זה
לשבתיו	ברב חכמה	לה צורו
ונשלם	כליל הדר	מלא עולם
וצמתי	דמות אילן	יצרתני
בראשי	מקום טהרה	נטועתי
במצתי	ותוחים	והוא שרשי
וידי	זרועותי	סעיפיהם
ופרחי	ורגלי ציץ	ירכותי
ידמו	ליופיו לא	עצי ערן
ונחתי	לה אלו	בעת קרבי
פעלים	בעץ חיים	פרו צדיק
ורוחי	אמת ושר	עשויים כ
לכל יו	עוזו שבת	צבו ערוי
ומנתי	ברב חובל	שבי תבל
שניות	עליות גם	קבועים בו
נכותי	כמו היכל	ותהחיות
מדורות	שלושה ה	דמים אל
לירחי	במאורות הם	יצירות
שערים		

שְׁעָרַיִם בְּיַד הַמֶּלֶךְ עִמָּךְ

עָרִים הַשָּׁמַיִם כִּי תִבְרָךְ

תְּהַלֵּל וְתִשְׁבַּח וְתִשְׁמַח

בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

אֲכַסְפָּה תָמִיד בְּמִוְחָי

כְּפֹהַ קְדֻקְדֻךְ וְאַשְׁקֹד

רְאוּתֶיךָ בְּשִׂיחָי

אֵילֹתַי וְקֹמְצָה

בְּשִׁטְחָי בְּקֹמְצֵי אֵז

לְקֹל מִלִּי וְאַהֲלִי

לְךָ אָנוּם בְּבִרְחָי

וּמַעֲיִינֵי

לְךָ אֶפְנֶה בְּבִטְחָי

וּרְבֹנֵי בְּאַזְנֵי

לְתוֹרַתְךָ וְלִקְהֵלִי

בְּצִוְיֵי נֹעַם וְנִישׁוּשׁ

בְּחֹשֶׁשׁ מְשׁוּשׁ הַדְּרִיתִי

הֵיוּ אֲצִים וְרָצִים

רְצֹנְךָ בִּלְלֵי לְתֵהִי

מְשׁוּשׁ

צ'טו'ס'ת סכמס

צ'טטס'ת סכמי

צ'טטס'ת סכמי

צ'כ'ל סכמי

שִׁפְתֵי	חֲרִינָה	מְשֹׁשׁ חַיִּי
וּדְתָחִי	בְּחֹסֶלְבִי	לֹאמַר לְךָ
תֵּאוֹתַי	דָּה כֵּל	אֲדַנִּי נָגַ
קְרוֹתַי	לְדַבְּקָה אֵשׁ	וְהִשְׁקִי בְךָ
בְּכָל לֵב	מְאֹד חֲרוּץ	וְלֵךְ אַרְוִץ
וְרוּחִי	וְנִשְׁמָתִי	וְעַם נַפְשִׁי
וְעַדֵּי	יְסוֹד גַּיִי	לְדַאֵה עֵנָי
בְּצוּחֵי	שָׁמַע בְּכִי	וְעַל מְרִי
תְּכַפֵּר	דָּה עָלַי	כְּגֹדֶל חֶסֶד
בְּסִרְחֵי	וְאֲשִׁמוֹתַי	לְשִׁנְנוֹתַי
וְקָטַב	וְהוּא צָרִי	יָרָה יִצְרִי
לְטַבְּחֵי	דְּפִי תַמִּיד	מְרִירֵי רוּחַ
בְּצִלְךָ	זְבוֹתְקָה	עֲטָה צְדָקָה
שִׁהוּחֵי	זָגַם נִפְי	יִחִידָתִי
וְסַפּוֹן	בְּךָ צִפּוֹן	זְמַה רַב טוֹ
בְּטִרְחֵי	מִנְתְּבוֹסִי	יְהִי חֶלְקִי
פְּלֹאוֹת	לְרֹאוֹת	וְיִוֹסֶף עִמָּךְ
מְשִׁיחֵי	וּבְנֵי יְשִׁי	וְנִזְרֹאוֹת
חֲלַתְךָ	תְּכַרְדֵּנִי	וְאֵל כְּרוֹךְ
בְּזִבְחֵי	בְּהִיבְלָךְ	לְבַקֵּר עוֹד

ל' פסוק

יְהִי אֹר	כְּבוֹד	אֵין מְאֹר
וְדַתִּי	פְּזוּרֵי עַם	וְכִפְּעֵם
יְבִיר	לְבַת צִיּוֹן	מִבֶּשֶׁר טוֹב
וּפְצִתִּי	הַלְוִיָּהּ	וַיֹּאמֶר צ
כְּבוֹד	וְלִשְׁכֵּנֶיהָ	לְמַלְכוּתָךְ
וְרוּחִי	מֵאֵה נַפְשִׁי	אֱלֹקֵי צ

תּוֹשֵׁלְבַע

